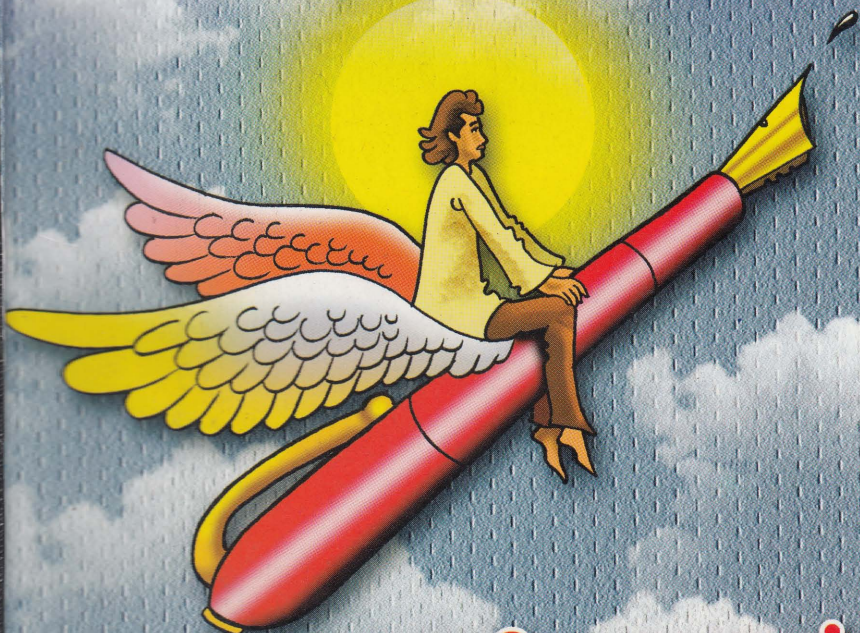
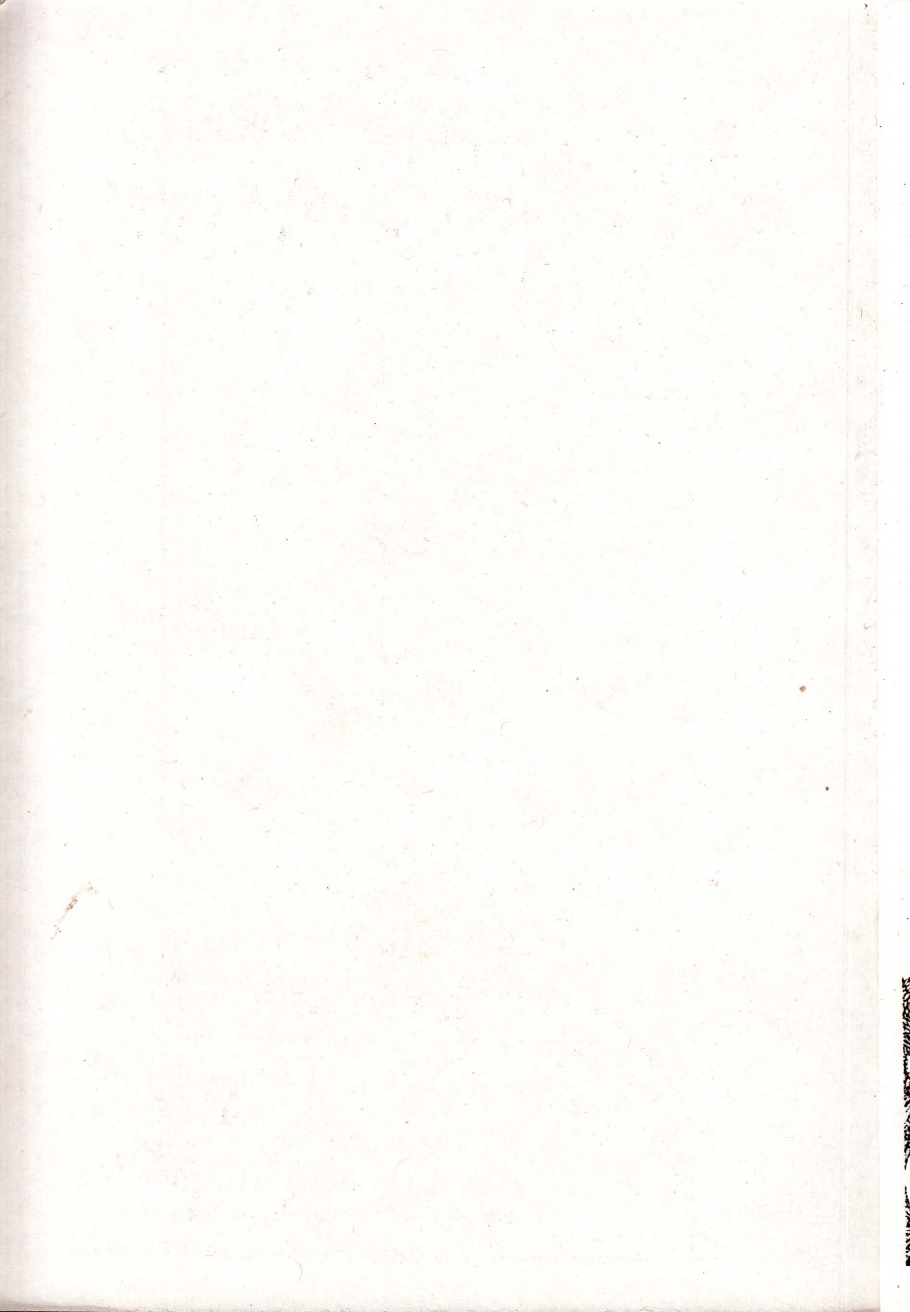

ஒரு விமர்சகரின் இலக்கியப்பார்வை

சுவி

K.S.சிவகுமாரன்

ஒரு விமர்சகரின் இலக்கியப் பார்வை

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி. எண்: 1447,
7 [ப.எண்: 4], தணிகாசலம் சாலை,
தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.
தொலைபேசி: 24342926, 24346082
மின் அஞ்சல்: manimekalai1@dataone.in
இணைய தளம்: www.tamilvanan.com

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு

ஒரு விமர்சகரின்
இசைக்கியப் பார்வை

ஆசிரியர்

கே.எஸ்.சிவகுமாரன்

உரிமை

ஆசிரியருக்கு

மொழி

தமிழ்

பதிப்பு ஆண்டு

2013

பதிப்பு விவரம்

முதற் பதிப்பு

தாளின் தன்மை

மேம்பலித்தோ

நூலின் அளவு

கிரௌன் சைஸ் (12 X 18 செ.மீ.)

அச்சு எழுத்து அளவு

10.5 புள்ளி

மொத்த பக்கங்கள்

vi + 98 = 104

நூலின் விலை

₹ 45/-

அட்டைப்பட ஒவியம்

பான்ராஜா கிராஃபிக்ஸ்

லேசர் வடிவமைப்பு

ஸ்ரீ விக்னேஷ்வரா கிராஃபிக்ஸ்
போன்: 98845 13164

அச்சிட்லோர்

ஆதிலட்சுமி ஆஃப்ஸெட்,
செல்: 8056096541

நூல் கட்டுமானம்

தையல்

உள்ளே...

1. நூலாசிரியர் திரும்பிப் பார்ப்பதன் பதிவுகள்	-	1
2. எனது நூல்கள் சிலவற்றின் அறிமுகம்	-	11
3. எனது கவிதைகள் சில	-	17
4. திறனாய்வாளர்: க.கைலாசபதி	-	27
5. சிவகுருநாதனும் நானும்	-	34
6. ஈழத்து உடன் நிகழ்கால இலக்கியம் - சில அவதானிப்புகள்	-	37
7. அண்மைக்கால திறனாய்வின் முக்கியத்துவம்	-	41
8. பஹார் ஆப்தீனின் முன்னைய கதைகள்	-	45
9. தி.ஞானசேகரனின் சிறுகதைகள்	-	52
10. கோகிலா மகேந்திரனின் உளவியல் சார்ந்த கதைகள்	-	56
11. மாலின் என்பவரின் கண்டனம்	-	63
12. கொழும்பில் நான் பார்த்த மேடை நாடகங்கள்	-	67
13. பார்வையாளர் பிரச்சனைகள்	-	76
14. என் மனங்கவர்ந்த சில நாடகங்கள்	-	81

15. பாதை தெரியுது பார் - திரைப்படம்!	-	87
16. களிப்பூட்டல் அருவருக்கத்தக்க ஒன்றல்ல	-	92
17. இளங்கோவின் கவித்துவத்திலுள்ள பாவனா சக்தி	-	95

கே.எஸ்.சிவகுமாரனின் தமிழ் நூல்கள்

01. சுவையான இலக்கியத் திறனாய்வுகள் (2011)
02. ஏடுகளில் திறனாய்வு / மதிப்பீடுகள் சில (2011)
03. காலக் கண்ணாடியில் கலை இலக்கியப் பார்வை (2010)
04. ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் - ஒரு விரிவான பார்வை (2009)
05. பண்டைய கிரேக்க முதன்மையாளர்கள் (2009)
06. ஈழத்துச் சிறுகதைகளும் ஆசிரியர்களும் - பாகம் 2 (2008)
07. ஈழத்துச் சிறுகதைகளும் ஆசிரியர்களும் - பாகம் 1 (2008)
08. ஒரு திறனாய்வாளரின் இலக்கியப் பார்வை (2008)
09. சொன்னாற் போல - 03 (2008)
10. சொன்னாற் போல - 01 (2008)
11. பிறமொழிச் சிறுகதைகள் சில (2007)
12. சினமா சினமா - ஓர் உலக வலம் (2006)
13. இந்திய - இலங்கை இலக்கியம் ஒரு கண்ணோட்டம் (2005)
14. சொன்னாற் போல - 02 (2004)
15. திறனாய்வு என்றால் என்ன? (2004)
16. அசையும் படிமங்கள் (2001)
17. மரபுவழித் திறனாய்வும் ஈழத்து இலக்கியமும் (2000)
18. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களின் சில (1999)

19. மூன்று நூற்றாண்டுகளின் முன்னோடிச் சிந்தனைகள் (1999)
20. அண்மைக்கால ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் (1998)
21. இருமை - சிறுகதைத் தொகுதி (1998)
22. ஈழத்து இலக்கியம் - ஓர் அறிமுகம் (1998)
23. ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் (1996)
24. திறனாய்வுப் பார்வைகள் (1996)
25. கைலாசபதியும் நானும் (1990)
26. கலை இலக்கியத் திறனாய்வு (1989)
27. சிவகுமாரன் கதைகள் (1982)
28. கே.எஸ்.சிவகுமாரன் திறனாய்வு (2013)
29. கே.எஸ்.சிவகுமாரன் கண்களுடாக 20ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கலை / இலக்கியப் போக்குகள் (2013)
30. ஒரு விமர்சகரின் இலக்கியப் பார்வை (2013)
31. பல்வேறு நாவல்களைப் பற்றிய சுவையான கண்ணோட்டம் (2013)
- ஆங்கிலயத்தில் எழுதிய நூல்கள்**
32. Tamil Writing in Sri Lanka (1974)
33. Aspects of Culture in Sri Lanka (1980)
34. K.S.Sivakumaran's Writing on Lankan Tamil Writers - in Print (2013)

நூலாசிரியர் திரும்பிய பார்ப்பதன் பதிவுகள்

1953களில் எழுத்துப் பணியை ஆரம்பித்து, ஊடகவியலாளர், அறிவிப்பாளர், திறனாய்வாளர், கவிஞர், சிறுகதை எழுத்தாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர் என பல தளங்களில் இயங்கியவர்தான் கே.எஸ்.சிவகுமாரன். இன்று 76 வயதிலும் அதே சுறுசுறுப்புடன் களத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் இவரது தனித்துவ திறமையை அசைபோட்டுப் பார்க்க விரும்பினேன். கடந்த October முதலாம் திகதி, (2012) 76ஆவது பிறந்த நாளை குதுகலத்துடன் கொண்டாடிய அவரிடம் பிறந்தகத்தைப் பற்றிக் கேட்டேன்.

(என்னுடைய பிறந்தகமென்று கூறினால் அது மட்டக் களப்பாகத்தான் இருக்கும். என்னுடைய தந்தை வழி மூதாதையர்கள் யாழ் கந்தரோடையைச் சேர்ந்தவர்கள். என் தந்தையார் அரச ஊழியராக இருந்தமையால் காலத்திற்குக் காலம் குட்டி போட்ட பூனைகள் போல் இடத்திற்கு இடம், எங்களை காவிச் சென்றிருந்தார்.

என்னை நான் உலகளாவிய மனிதன் என்று சொல்வதையே விரும்புவன். ஏனெனில் என் வாழ்க்கைப் பின்புலத்தில் இலங்கை மண்ணும் - பாரத மண்ணும் பிணைந்திருக்கின்றன.

இலங்கையில் டச்சு ஆதிக்கம் இருந்த காலத்தில் என் (பாட்டனார்) தாயின் தகப்பனார் கந்தவனத்தார் பிரபலமான புகையிலை வர்த்தகர், கேரளாவிலிருந்தும், யாழிலிருந்தும் வரும் புகையிலைக்கு வர்த்தகக் தரகராவிருந்து டச்சுக்காரர்களுக்கு விநியோகம் செய்பவராகவிருந்தார். ஆகவே கேரளா தொடர்பில் இவர் மணமுடித்தவர்தான் என் பாட்டி அம்முனிப்பிள்ளை. என் தந்தை செல்ல நயினார் திருமணம் முடித்தது மட்டு நகரில். என்னுடைய தாயார் கந்தவனம் தங்க திரவியத்தின் மூதாதையர்கள் யாழ் நல்லூரைச் சேர்ந்தவர்கள். ஐந்து சகோதரர்கள் நாங்கள். குடும்பத்தில் மூத்தவன்தான் நான். என் தாயார் ஏழாம் வகுப்பு வரை ஆங்கில மொழியில் படித்தவர். எனது அம்மாவின் வாயில் பழமொழிகள் உதிரும். தந்தையார் மகாபாரதம், ராமாயணம், புராதனக் கதைகள் மற்றும் ஆங்கில இலக்கிய கலைஞர். தாய் தந்தை இருவருமே இலக்கிய கலைஞர்களாகவிருந்தபடியால் இளமையிலேயே இலக்கிய தாகம் என்னுள் வேரூன்றியிருந்தது.

எனது ஆரம்பக் கல்வி 1941இல் வவுனியா பிரப்பங்குளம் கொன்வன்டிஸ்தான் ஆரம்பம். அருட்சகோதரிகள் படிப்பித்த அந்தப் பாலர் பாடசாலைக்கு மாட்டு வண்டியில்தான் போய் வருவேன். பின்பு மட்டு நகருக்கு சென்று அங்கே கல்வியைத் தொடர வேண்டியிருந்தது. அங்கே ஆணைப்பந்தி பிள்ளையார் பாடசாலையில் இணைந்து ஐந்தாம் வகுப்பு வரை தமிழில் கற்றேன். கல்வியை ஆங்கிலத்தில் தொடர வேண்டுமென்று விரும்பிய என் தந்தை

மட்டக்களப்பு சென். மைக்கல் கல்லூரியில் என்னைச் சேர்த்துக்கொண்டார்கள்.

வீட்டுச் சூழலில் எனக்கு நல்ல ஆங்கிலப் புலமை இருந்த படியால் வகுப்பில் நான் முதல் மாணவனாக வந்து கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய சக மாணவத் தோழராக படித்தவர்கள் பொலிஸ் பிரதி அதிபராகவிருந்த T.கனகரட்ணம், அவரின் தந்தையே எனது வகுப்பாசிரியராகவும் இருந்தார்.

1847ஆம் ஆண்டு முதல் 1962ஆம் ஆண்டுவரை மட்டும் சென்ட் மைக்கல் கல்லூரியில் கல்வியை மேற்கொண்டிருந்த காலத்தில் ரெக்டர் ஈ.கிரௌதர் என்ற தமிழரே கல்லூரியின் அதிபராகவிருந்தார். இவரின் சகோதரர் கிரௌதர் 1940களில் சிலோன் டெயிலி நியூஸ் பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியராக இருந்துள்ளார்.

இப்பாடசாலையில் இலக்கிய ஆசிரியராகவிருந்த பஸ்தியாம் பிள்ளையே என்னை நிறைய வாசிக்க ஊக்கப்படுத்தினார். வாசக சாலையில் நூல்களை வாங்கிப் படிப்பதற்கு உந்துகோலாகவிருந்தார். தினசரி மூன்று புத்தகங்களை வாசித்து கிரகித்துக் கொள்ளக் கூடிய மனோசக்தி அந்த வயதிலேயே என்னிடம் இருந்தது. வாசக சாலை நூலகர்கூட என் ஆற்றலைப் பார்த்து வியப்படைந்தார்.

நான் 7ஆம் வகுப்பில் படிக்கும்போது ஜூனியர் டைம்ஸ் பத்திரிகையில் எழுதிய 'என்னுடைய கல்லூரி' என்ற ஆங்கில கட்டுரையைப் பார்த்துவிட்டு கல்லூரி ரெக்டர் பாராட்டினார். 'Sing-ing Fish' (பாடும் மீன்) என்ற கல்லூரி சஞ்சிகையில் பல ஆக்கங்களை அவ்வப்போது எழுதிவந்தேன். மெய்வல்லுநர் விளையாட்டுப்

போட்டியில் குறுந்தூர ஓட்டப்போட்டியில் நான் எப்போதுமே வெற்றி வாகை குடுவதால் அச்சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் பேர்காஸ் பல்தசார் விளையாட்டுத் துறை பொறுப்பாளராக நியமித்திருந்தார். கல்லூரிக் காலத்திலேயே சஞ்சிகைக்கு உதவி ஆசிரியராகவிருந்துள்ளேன் என்பதை நினைக்க பெருமிதமாக இருக்கின்றது. அன்று குருதலாவை சென்தோமஸ் கல்லூரிக்கும் சென் மைக்கல் கல்லூரிக்குமிடையே நடாடபெறும் போட்டிகளில் வெற்றி பெற்றுள்ளேன்.

இந்த நிலையில் என் தந்தையார் தொழில் நிமித்தம் கொழும்புக்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டார். 1953ஆம் ஆண்டு ஓக்டோபர் மாதம் கொழும்புக்கு காலடி எடுத்து வைத்தோம். என்னை பம்பலப் பிட்டி இந்துக் கல்லூரியில் சேர்த்து விட்டார்கள். அங்கிருந்து இரத்தமலானை இந்துக் கல்லூரிக்கு மாற்றப்பட்டேன். கொழும்பு இந்தக் கல்லூரி அப்போது சரஸ்வதி மண்டபத்தில்தான் இயங்கியது. பின்பு உயர்தரக் கல்விக்காக கொழும்பு சென் ஜோசப் கல்லூரியில் இணைந்து கல்வியை மேற்கொண்டேன்.

1958ஆம் ஆண்டு எச்.எஸ்.சி. வகுப்பில் சேர்ந்தபோது வண பிதா பீட்டர்பிள்ளை இங்கே அதிபராக இருந்தார். உயர் வகுப்பில் நான் கற்றதில் இலங்கைச் சரித்திரமும் ஒரு பாடம். அதில் மகாவம்சம் பற்றிய வரலாறும் அடங்கியிருந்தது. 1956ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட இனக் கலவரத்தால் என் இளம் இரத்தத்தில் கசப்புணர்வு கலந்து விட்டது போல் ஓர் உணர்வு. அந்தப் பாடத்தில் வெறுப்பு.

இதனால் பல்கலைக் கழக வாய்ப்பையே இழக்க வேண்டிய தாயிற்று. பிற்காலத்தில் வெளிவாரி மாணவனாகவே பேராதனை பல்கலைக் கழக பட்டதாரியானேன். தொடர்ந்து சென்னை பல்கலைக்

கழகத்தில் ஆங்கிலத்தில் எம்.ஏ. சிறப்புக் கல்வியை மேற்கொண்டேன். இது ஐக்கிய அமெரிக்க இராஜ்யத்திற்கு ஈடான மேற்கத்தைய கலை இலக்கிய ஆய்விற்கு ஒப்பானது இக்கற்கையின் தராதரம்.

“ஆரம்பக் கல்வியிலிருந்து உயர் கல்விவரை புதிய புதிய சூழலில் கற்ற நீங்கள் காலடி வைத்த தொழிற்றுறை எது?”

என்னுடைய முதல் தொழில் 1960ஆம் ஆண்டில் இலங்கை சிறு கைத்தொழில் சம்மேளனத்தில் வெளியிடப்பட்ட சஞ்சிகையின் உதவி ஆசிரியராக நியமனம். ஆர்.ஈ.ஜயதிலக அதன் தலைவராக இருந்தார். இவர் தஹநாயக்க அரசில் நாவலப்பிட்டி பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும், அமைச்சராகவும் இருந்தவர்.

புதிதாக இணைந்த என்னை அழைத்து, “சஞ்சிகைக்கு விளம்பரம் சேகரித்தால் நல்லது, உன்னால் முடியுமா?” என்று கேட்டார். “முயற்சித்துப் பார்ப்போம்” என்று கூறிய நான், ஆர்வத்தோடு வெளியிறங்கினேன். அன்று லிப்டன் நிறுவனம் ஆங்கிலேயரால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தது. நேராக அந்நிறுவனத் தலைவராகவிருந்த வெள்ளையரிடம் சென்று நான் வந்த நோக்கத்தை சரளமாகப் பேசி விளங்கப்படுத்தினேன். என் இளமைத் துடிப்பையும், ஆர்வத்தையும் நேசித்த அவர் முழுப்பக்க விளம்பரமொன்றையே தந்தார். இதேபோன்று மற்றிரு நிறுவனங்களின் விளம்பரத்தையும் சேகரித்து வந்து ஒப்படைத்தேன். வியப்படைந்த தலைவர் ஜயதிலக என்னை வெகுவாகப் பாராட்டியதோடு சஞ்சிகையின் உதவிப் பொறுப்பாசிரியராகவே நியமித்துவிட்டார்.

இருந்தாலும் இதில் என்னால் நிலைக்க முடியவில்லை. என் தந்தையின் வற்புறுத்தலால் ஓய்வூதியமுள்ள தொழிலொன்றில் அமர வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தத்தில் உள்ளூராட்சி அதிகார சபை அலுவலக மொழிபெயர்ப்பாளராக இணைந்தேன். ஐனராஞ்சகமான ஊடகத் தொழிலில் இருந்த ஆர்வம் இதில் லயிக்கவில்லை.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் இலங்கை வானொலி தமிழ் வர்த்தக சேவையில் பகுதி நேர அறிவிப்பாளராகும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது.

வானொலி அறிவிப்பாளனாக வேண்டுமென்ற அவா பள்ளிப் பருவத்திலிருந்தே ஆழ்மனதில் பதிந்திருந்தது. நிறைவேறிய மகிழ்வோடு வானொலி நிகழ்வில் பத்துறைகளில் பிரகாசிக்க முடிந்தது. வர்த்தக சேவை அறிவிப்பாளனாகவிருந்த எனக்கு செய்தி ஆசிரியராகவும், செய்திப் பிரிவு பொறுப்பாளராகவும் பணிபுரியும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இதேவேளை வானொலி ஆங்கில சேவையிலும் பகுதிநேர அறிவிப்பாளனாகவும், செய்தி வாசிப்பாளனாகவும் இருந்தேன். 1966ஆம் ஆண்டு இலங்கை வானொலியில் இணைந்த என் சேவை தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் இன்றுவரை தொடர்கிறது.

தகவல்தேடும் என் ஆர்வத்திற்கு களம் கொடுத்தது, ஐக்கிய அமெரிக்க தகவல் திணைக்களம், அதில் நான் இணைந்தவேளையில் காலி வீதியில் அமைந்திருக்கும் அமெரிக்க உயர் ஸ்தானிகர் காரியாலயத்திற்கான கட்டடத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டும் வைபவம் இடம்பெற்றது. அந்நிகழ்வைத் தொகுத்து பத்திரிகைக்கு எழுதும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியிருந்தது. உள்ளூர் பத்திரிகைகளிலும் வெளியூர் பத்திரிகைகளிலும் வெளியாகியிருந்த என் தொகுப்பு பெரும் பாராட்டைப் பெற்றிருந்தது.

அமெரிக்க ஸ்தானிகராலய தகவல் பகுதியில் அப்போது தமிழ்ப் பிரிவிற்கு எண்டனி ஃபெர்னாண்டோவும், ஆங்கிலப் பிரிவிற்கு நானும் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த நிலையில் அங்கே ஆட்குறைப்பு நடவடிக்கையை ஸ்தானிகராலயம் மேற்கொண்டிருந்தது. ஆகவே ஐந்து வருட சேவைக்கான ஓய்வூதியத்துடன் நான் வெளியேறி விட்டேன். இன்றும் கூட அந்த சிறுதொகை ஓய்வூதியம் வந்து கொண்டிருக்கிறது.

அச்சந்தர்ப்பத்தில் 'தி ஐலன்ட்' ஆங்கிலப் பத்திரிகைக்கு விண்ணப்பித்திருந்தேன். அப்போதைய அதன் ஆசிரியராகவிருந்த விஜிதாயப்பா (இன்றைய விஜிதாயப்பா புத்தகசாலை உரிமையாளர்) என் விண்ணப்பத்தைப் பார்த்ததும் எந்தவிதமான தேர்வுகளையும் நடத்தாமல் உடனடியாக வேலையில் அமரும்படி பணித்தார். "ஏற்கனவே உன்னுடைய கட்டுரைகளை வாசித்துள்ளேன். அதுவே போதும். தேர்வு தேவையில்லை" என்றார்.

இதனைத் தொடர்ந்து இலங்கையில் வெளியாகும் நாளாடுகள், சஞ்சிகைகள் அனைத்திலும் என் பணியின் பங்களிப்பு நிறைந்திருக்கிறது. ஆங்கில புலமைத்துவம் எனக்கு மாலை தீவு, ஓமான், ஆகிய அமெரிக்க ஆகிய நாடுகளில் ஆசிரியராகப் பணியாற்ற வாய்ப்பைத் தேடித்தந்தது. இலங்கையிலும் பல சர்வதேச பாடசாலைகளில் ஆங்கில ஆசிரியனாக இருந்துள்ளேன். கொழும்பு பல்கலைக் கழகத்தில், பகுதிநேர ஆங்கில ஊடகவியலாளர் பயிலுநர்களுக்கு, விரிவுரையாளராகவும் இருந்து வருகின்றேன். சினிமாப் படத் தணிக்கை சபையிலும் அங்கத்தவராக பணியாற்றியுள்ளேன்."

“எழுத்துத்துறையில் எந்தத் துறையில் அதிக ஆர்வம் காட்டினீர்கள்?”

மும்மொழி சார்ந்த கலை விடயங்களை திறனாய்வு செய்வதிலேயே அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்தேன். தமிழ்ச் சார்ந்த கலைகளை மட்டும் சாராமல் சகோதரத்துவ மொழிக் கலைஞர்களின் படைப்புகளையும் திறனாய்வில் மேற்கொண்டுள்ளேன். விமர்சனம் செய்து மழுங்கடிப்பதல்ல என் கொள்கை. படைப்பாளிகளின் கருவூலங்களை ஆய்வு மூலம் வாசகனுக்கு தெளிவுப்படுத்துவதையே நான் மேற்கொண்டிருந்தேன்.

விமர்சனத்திலும் பல்வேறு அணுகுமுறைகள் உள்ளன. அதனால் நான் பத்தி என்ற வடிவத்தை கையாளுகின்றேன். என்னையும் ‘விமர்சகர்’ என்கிறார்கள். எனக்கு விமர்சனம் என்ற சொல் பிடிப்பதில்லை. இரண்டும் ஒரு கருத்தையே கூறுகின்றன. திறனாய்வு என்பது தமிழ்ச் சொல், விமர்சனம் சமஸ்கிருதச் சொல்.

ஆனால் இங்குள்ளவர்கள் விமர்சனம் என்றால் கண்டித்தல் என்று நினைக்கின்றார்கள். எடுத்த எடுப்பில் ஆட்களைக் கிழித்து விட்டால் போதும் என நினைக்கின்றனர். அது அல்ல விமர்சனம். நல்லது, கெட்டது எது என்பதை சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். நான் அதைத்தான் செய்கிறேன்.

பத்திரிகை, வானொலி, தொலைக்கட்சியென்று ஐம்பதாண்டு கால ஊடக சேவையில் தங்களுக்குக் கிடைத்த கௌரவங்களைப் பற்றி தெரிந்து கொள்வோமா?

சிறந்த ஆங்கில பத்தி எழுத்தாளனுக்கான விருதை 2007 ஆம் ஆண்டு ஊடகக் கல்லூரி வழங்கியது. சிறந்த சினிமா திறனாய்வுக்கான OCIC விருது, வடகிழக்கு கவர்னர் விருது, சிறந்த கலை இலக்கியப் படைப்புக்கான கனடா ஊடக தகவல் விருது, கம்பன் கழக இலக்கிய விருது, மற்றும் திறனாய்வு பார்வைகளுக்கான வடகிழக்கு மாகாண சிறப்பு விருதும் கிடைக்கப் பெற்றேன். அண்மையில் கொடகே புத்தக வெளியீட்டினால் சாகித்திய விருதும் கிடைத்தது.

தங்களின் படைப்புகள் நூலுருவில் வந்தவை பற்றி...

இதுவரை சுமார் 27 தமிழ் நூல்கள் எழுதியுள்ளேன். இரண்டு ஆங்கில நூல்கள், தமிழ் சிறுகதைத் தொகுப்பும், ஏனையவைகள் அனைத்தும் இலக்கிய திறனாய்வுகள் சம்பந்தமானவை.

என்னுடைய 75ஆவது வயது பூர்த்தியையிட்டு கடந்து ஆண்டு ஒக்டோபரில் 'ஜீவநதி' சஞ்சிகை விசேட அனுபந்தமொன்றை வெளியிட்டிருந்தது.

உங்களின் திருமண வாழ்வைப் பற்றிக் கூறுங்கள்...

1965 டிசெம்பர் 08ஆம் திகதி எனக்கப் பதிவுத் திருமணமும் 1966 மே 26இல் வைபவ ரீதியான திருமணமும் மருதானை கப்டென்ஸ் காந்தியன் கோயிலில் நடைபெற்றது. எனது துணைவியார் பெயர் புஷ்பவிலோச்சனி. அவருடைய தந்தையார் மறைந்த சீனிவாசகம் வேலுப்பிள்ளை. தாயார் திருகோணமலையைச் சேர்ந்த சிவசேகரம் அமிர்தநாயகி. எனது துணைவியார் திருகோணமலையில்

பிறந்து பேராதனைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரியாகி ஆசிரியையாகப் பணிபுரிந்தவர். பின்னர் பாடவிதான அபிவிருத்தி நிலையும், பரீட்சைகள் திணைக்களம் (உதவி ஆணையாளர்) ஆகியவற்றில் பணிபுரிந்து இளைப்பாறியுள்ளார். இவரும் திருகோணமலையில் பிறந்தவர்.

எங்களுக்கு இரண்டு குமாரர்கள். அவர்கள் பெயர் ரகுராம், அனந்தராம். அவர்கள் அமெரிக்காவிலும், அவுஸ்திரேலியாவிலும் பிரந்தரப் பிரஜைகளாக வாழ்கின்றனர். இருவரும் மணம் முடிந்து ஒவ்வொருவருக்கும் இரண்டு இரண்டு பிள்ளைகள் உள்ளனர். எனது புதல்வர்களின் துணைவிகள் வெள்ளை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

- தினகரன் வாரமஞ்சரி, 2012ஆம் வருடம் ஒக்டோபர் மாதம்
07ஆம் திகதி ரூயிற்றுக்கிழமை

எனது நூல்கள் சீலவற்றின் அறிமுகம்

நான் எழுதிய பின்வரும் நூல்களில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பான பல விபரங்களும், நூலாய்வுகளும், மதிப்புரைகளும், பத்தி எழுத்துக்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.

இவை உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்கும், பல்கலைக் கழக மாணவர்களுக்கும் கைநூலாகப் பயனளிக்கத்தக்கவை. இந் நூல்களுக்கு ஆய்வறிவாளர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, ஆய்வாளர்கள் பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு, பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா, கலாநிதி செ.யோகராசா ஆகியோர் கணிப்புகளைத் தந்துள்ளனர்.

இந் நூல்களாவன:

1. ஈழத்துச் சிறுகதைகளும் ஆசிரியர்களும் - ஒரு சமூகப் பார்வை (1962 - 1979) பாகம் - 01

2. ஈழத்துச் சிறுகதைகளும் ஆசிரியர்களும் - ஒரு பன்முகப் பார்வை (1980 - 1998) பாகம் - 02

3. ஒரு திறனாய்வாளரின் இலக்கியப் பார்வை

4. சொன்னாற்போல - 01

5. சொன்னாற்போல - 02

6. சொன்னாற்போல - 03

7. கிரேக்க முதன்மையாளர்கள்

இந் நூல்களிலே பின்வருபவர்களின் ஆக்கங்களும் ஏனையவைகளும் பரிசீலிக்கப்பட்டுள்ளன:

ஒரு திறனாய்வாளரின் இலக்கியப் பார்வை - 2008

சுவாமி விபுலானந்தர், சி.சுப்ரமணியபாரதி, மௌனி, சுந்தரராமசாமி, இலங்கையர்கோன், இளங்கீரன், செ.கணேசலிங்கன், எஸ்.பொன்னுத்துரை, அ.ஸ.அப்துஸ் ஸமது, தெணியான், காவலூர் ராசதுரை, நீர்வை பொன்னையன், பேராதனை எழுத்தாளர்கள், வ.அ.இரா.சரத்தினம், டொமினிக் ஜீவா, வரதர், கச்சியப்பர், தொல்காப்பியர், க.கைலாசபதி, தி.மு.சிதம்பர ரகுநாதன்.

மதிப்பீட்டியல், ஆக்க இலக்கியமும் அறிவியலும், 20 ஆம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம், திறனாய்வு: சில அடிப்படைகள், மதிப்புரையும் திறனாய்வும், உளவியலும் இலக்கியத் திறனாய்வும், இரண்டு திறனாய்வு நூல்கள், Ezra Pound மறுமதிப்பீடு.

சொன்னாற்போல 01-2008

யாழ்ப்பாண கலாசாரத்தின் தத்துவப் பின்னணி என்ன? புதிய விமர்சகர்களும் புதுச் சிந்தனைகளும், பூடகமற்ற பதிவுகள், இலக்கிய வகைமை ஒப்பாய்வு, அசோகமித்ரனின் பத்தி எழுத்துகள், மீரா நாயர் படங்கள், தமிழில் அறிந்திருக்க வேண்டியவை, தமிழ், ஃபிரெஞ்சு இலக்கியங்கள், சபா ஜெயராசாவின் 'கலையும் திறனாய்வும்', ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் - மதிப்பீடுகள், சின்னப்பா கிங்ஸ்பரி, முல்லைக் காட்டிலுள்ளோர் முகிழ்வித்த சிறுகதைகள், ஜுனைதா ஷெரீபின் அரசியல் நாவல், அங்கையன் கைலாசநாதனின் 'செந்தணல்' எஸ்.ராஜிமுதீனின் பாடற்கதை, என்.சண்முகலிங்கனின் 'மரபுகளும் மாற்றங்களும்', நீலாவணனின் கவிதை வரிகள், சிற்சில சிறுநூல்கள், சிவகாமியின் 'ஊடாக', 1970களில் கொழும்பு மேடை நாடகம், சாந்தனின் ஆங்கில எழுத்து, 'சார்க்' எழுத்தாளர் ஒன்றியம், இலங்கையில் திரைப்பட நுகருணர்வு - ஆரம்பநிலை தமிழ்ப்படம்: பின்னோக்கு.

சொன்னாற்போல 03 - 2008

பின்நவீனத்துவம் (Post Modernism) ஈழத்துத் தமிழ் நூல், செ.கணேசலிங்கன் என்ற ஆய்வறிவாளர், ஒரு மார்க்சியவாதியின் அழகியல் நோக்கு, மேலை இலக்கியம்/மெய்ப்பொருள்.

கா.சிவத்தம்பி: 21 ஆம் நூற்றாண்டும் புலமையும் ஆய்வறியும் இணைந்த உலகத் தமிழன், மற்றுமோர் இலக்கிய வரலாற்று நூல், ஆய்வுகளுக்கிடையே, பி.எம்.புண்ணியாமினின் தேடல்கள், ஈழத்துக் கவிஞர்களும் புலவர்களும், நான்கு இஸ்லாமியர்களின் கவிதை

நூல்கள், திருகோணமலையிலிருந்து ஒரு பெண் பாவலர், சடகோபனின் தாயக நாட்டம், அடுக்கடுக்காய் நிகழ்ச்சிகள், செவிநுகர் இன்பம்.

நீர்வையின் கதைகள் பற்றிய ஆய்வரங்கு, அர்த்தமுள்ள இந்துமதம், எட்டாவது இந்துக் கலைக்களஞ்சியம், வடக்குத் தமிழரின் வாழ்வியல் சீர்கேடு, ஜெர்மனியின் ஈழத்தமிழ் அகதிகள் எதிர்கொள்ளும் நாடகம்.

இரத்தினவேலோனின் புலோவி பேசும் மொழி வந்தமரும் படைப்புகள், பவானி சிவகுமாரனின் கதைகளின் உருவ அமைப்பு, ஈழத்துப் பெண்களின் தனித்திறமை, முன்னோடி ஒலிபரப்பாளர் வீ.ஏ.சிவஞானம், பொ.சண்முகநாதனின் நகைச்சுவை, அழுத்த நெஞ்சுடைய இளைய ஊடகத்தினர், ஊடகத்துறைப் புதியவர்கள் தயவுடன் கவனிக்க.

ஆங்கில மொழியில் ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் கதைகள், தமிழில் அறிந்திருக்க வேண்டியவை, சிந்தனைத் தூண்டல், இலங்கையனின் இந்தியப் பயணம், பிரசாந்தி நிலையமும் பனாஜியும், மீரா நாயர்.

தரையில் மின்னும் நட்சத்திரங்களிடையே, மெல்லெனக் காமத்தைத் தீண்டும் இரண்டு ஐரோப்பியப் படங்கள், உழைப்பால் உயர்ந்தவர்கள், மனோலயம், நீர்வை பொன்னையன் கதைகள், மட்டக்களப்பு பூர்வ, சரித்திரம், நீங்களும் எழுதலாம். 'தனித்தலையும் பறவையின் துயர்கவியும்' பாடல்கள், 'இரண்டு கார்த்திகைப் பறவைகள்', 'கைகளுக்குள் சிக்காத காற்று', திருமண ஆற்றுப்படுத்துநர் அனுபவங்கள், 'நலமுடன்', நிஜத்தின் ஒரு தேடல்.

இன்றைய இலக்கியங்களில் இதிகாசப் பெண் பாத்திரங்கள், 'ஈழத்து வாய்மொழிப் பாடல் மரபு', 'சாணையோடு வந்தது', 'நெருக்கடியின் கதை', தொழில்நுட்பக் கலைஞர்கள்: வெகுஜன ஊடகம், 'மல்லியப்பு சந்தி'.

ஈழத்துச் சிறுகதைகளும் ஆசிரியர்களும் பாகம் 02 - 2008

குப்பிளான் சண்முகம், க.சட்டநாதன், காவலூர் ஜெகநாதன், தெளிவத்தை ஜோசப், மூன்று மலையக எழுத்தாளர்கள், மு.கனராசன், செ.யோகநாதன், கல்லூரி மாணவர்களின் கவித்துவம், முல்லைமணி, எஸ்.பொன்னுத்துரை, நாகூர் எம்.கனி, முத்து, ராச ரத்தினம், க.தணிகாசலம், கோகிலா மகேந்திரன், எஸ்.வி.தம்பையா, கே.டானியல், சாந்தன், என்.சோமகாந்தன், உமா வரதராஜன்.

எம்.ஐ.எஸ்.முஸம்மில், சுதாராஜ், எஸ்.எச்.நிஹ்மத், உடுவை தில்லை நடராஜா, அருண் விஜயராணி, முஸ்லீம் பெண் எழுத்தாளர்களின் பார்வை, மாத்தறை ஹஸீனா வஹாப், சோ.ராமேஸ் வரன், ராஜமூர்த்தி, அ.முத்துலிங்கம், மு.பொன்னம்பலம், மாத்தளை சோமு, புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன், கோகிலா மகேந்திரன், யோ.பெனடிக்ட் பாலன், யூ.எல்.ஆதம்பாவா, நீர்வை பொன்னையன், திருக்கோவில் கவியுவன், ரஞ்சகுமார்.

ஈழத்துச் சிறுகதைகளும் ஆசிரியர்களும் (1962 - 1979) பாகம் 01 - (2008)

தமிழிற் புனைகதை, கே.டானியல், நாவேந்தன், கல்லூரிச் சஞ்சிகைகள், பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, எம்.ஏ.ரஹ்மான், மட்டக்களப்பு

பிராந்திய பேச்சுவழக்குக் கதை, செ.கதிர்காமநாதன், என்.எஸ்.எம். ராமையா, செ.யோகநாதன், மு.தளையசிங்கம், பெண் நோக்கில் சில, மண்டுர் அசோகா, புலோலியூர் க.சதாசிவம்.

நெல்லை கே.பேரன், அ.யேகராசா, சாந்தினி, மு.திருநாவுக் கரசு, நா.முத்தையா, யோ.பெனடிக்ட் பாலன், வெ.முருகபூபதி, சுதாராஜ், மருதூர் மஜீத், காவலூர் ஜெகநாதன்.

பண்டைய கிரேக்க முதன்மையாளர்கள் (2009)

பண்டைய கிரேக்கர் பெற்ற மதிப்பு, கிரேக்க பெளராணிக உலகம், கிரேக்க புராணங்களின் கடவுளர், 'பண்டோராவின பெட்டி', கிரேக்க கடவுளரும் காவியங்களும், ஹெரோடொட்டஸ்: முதலாவது வரலாற்றாசிரியரின் தூண்டிடெஸ் அறிவியல் சார்ந்த வரலாற்றாசிரியன், 'ஈடிப்பஸ் கொம்ப்ளெக்ஸ்' ஹொஸியோட்: தொழிலின் மகத்துவத்தை விளக்கியவன், கிரேக்கரின் வழியில் துன்பீற்று நாடகம்.

எனது கவிதைகள் சீல

பழமையை ஒதுக்கிய புதுமை எது?

இக்கட்டுரை எனது கவிதை எழுதும் முயற்சிகள் தொடர்பான பதிவுகளாய் இருந்த போதிலும் புதுக்கவிதை/கவிதை தொடர்பான எனது கருத்துகள் சிலவற்றை உள்ளடக்குகிறது.

1960களின் முற்பகுதியிலே 'கவிதை' என்னும் பெயரிலேயே சில முயற்சிகளை மேற்கொண்டேன். அப்பொழுது 'புதுக்கவிதை' என்ற பிரயோகம் அதிகமாக இடம்பெற்றது.

தமிழ்நாட்டிலும் ஈழத்திலும் புற்றீசல் போல் பரவிய 'புதுக்கவிதை' என்ற கவர்ச்சிதரும் இலக்கியத்தைப் பிரபல்யப்படுத்தும் நோக்குடன் சி.க.செல்லப்பாவின் 'எழுத்து', விஜயபாஸ்கரனின் 'சரஸ்வதி' இராஜ.அரியரத்தினத்தின் 'சிந்தாமணி' ஆர்.சிவகுரு நாதனின் 'தினகரன்'/'தினகரன் வாரமஞ்சரி ஆகிய பத்திரிகைகளில் நிறையக் கட்டுரைகளை எழுதினேன்.

மேனாட்டு 'New Poetry' பற்றிய அறிமுகங்களை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பகுப்பாய்வு செய்தேன்.

காலக்கிரமத்தில் 'புதுக்கவிதை' பின்னர் வெறும் சுலோகங்களாக உருப்பெறத் தொடங்கியதும், 'புதுக்கவிதை' என்ற பெயரில் எழுதப்படும் உருப்புகளை வெறுக்கத் தொடங்கினேன்.

இவ்வாறிருக்கையில் அமரர் க.கைலாசபதி தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளியாகிய வானம்படி ஏட்டைப் படித்துப் பார்த்து எனது மதிப்பீட்டை எழுதும்படி கேட்டுக் கொண்டார் மேஹ்தா (மேத்தா), அப்துல் ரகுமான், மீ. ராஜேந்திரன் போன்றோரின் கவிதைகள் என்று சொல்லப்பட்டவற்றைப் படித்துப் பார்த்த பொழுது, அங்கு 'கவிதை'யை நான் காணவில்லை. சொற்சிலம்பங்களும் சிற்றிய சுலோகங்களும் வார்த்தை மயக்கங்களுமே இருக்கக் கண்டு மனம் சோர்வுற்றேன்.

மறைந்த தரமு சிவராமு ஈழத்தில் 'வேலணை'யில், பிறந்து திருகோணமலையில் வாழ்ந்து இந்தியாவில் தஞ்சம் புகுந்த ஒரு படைப்பாளி. இவருடைய இயற்பெயர் தருமலிங்கம் சிவராமலிங்கம். பல்வேறு பெயர்களில், கவிதை, நாடகம், ஓவியம், விமர்சனம் செய்தவர். பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். சில சிற்றேடுகளைப் பின்னின்று நடத்தியவர்.

தமிழ் நாட்டில் 'விமர்சனம்' என்பது அக்காலத்தில் கேலிக் கூத்தாகவும் தனிப்பட்ட குரோதங்களை வெளிப்படுத்தும் கீழ்த்தரமான 'மஞ்சள்' வெளிப்பாடாகவும் வெளிவந்தது. இப்பொழுதும் கூட இந்தப் போக்கு இருப்பதற்கு தருமு சிவராமுவும் வெங்கட் சாமிநாதனும் நடத்திய 'கண்டனச் சண்டைகளும், 'நையாண்டி'களும், நக்கல்களுமே

காரணமென ஒருவிதத்தில் கூறலாம். 'அங்கதம்' என்பது விமர்சனத்தின் ஓர் அம்சமாகக் கருதப்பட்டு தமிழ் நாட்டிலும் இங்கும் பெருகுவதற்கு மூலவித்து விதைத்தவர்கள் தருமு சிவராமு, வெங்கட் சாமிநாதன், ஞானக் கூத்தன் போன்றோர் என்பது எனது நம்பிக்கையாய் இருந்து வந்துள்ளது.

இந்தப் போக்கை மாற்றுவதற்கு ஈழத்து மார்க்சியப் பேராசிரியர்கள், குறிப்பாக கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றோர் எடுத்த முயற்சிகள் தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழக மட்டங்களிலும் இங்கும் ஓரளவு பயனளித்தன.

ஆயினும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து புற்றீசல்கள் போல் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் 'சிற்றேடுகள்', பழைய போக்கையே மேற் கொள்வதையும் நமது நாட்டிலே தமிழ் மொழி மூலமே பிற நாட்டுப் போக்குகளை அறிந்து கொள்ள முயலும் இளைய பரம்பரையினர் இந்தத் தமிழ் நாட்டுச் சிற்றேடுகளில் பல அரைவேக்காடாகத் தரும் மேனாட்டு இலக்கியப் போக்குகளை (இப் போக்குகளில் சில காலாவதியாக வருவதை இந்தப் புதிய 'ஆய்வாளர்கள்' கருத்திற்கு எடுத்துக் கொள்வதாகத் தெரியவில்லை) பின்பற்றுகின்றனர். போகட்டும். காலம் கனியப் பக்குவப் பழமாக இவர்கள் மாறிவிடுவர் என்பது திண்ணம்.

இப்பொழுதெல்லாம் நான் 'புதுக்கவிதை' 'பழம் கவிதை' என்று பார்ப்பதில்லை. எனக்கு கவிதை, கவிதைதான். 'பழக', 'புதுக' கால நிர்ணயம் செய்வதற்கு மட்டுமே பிரயோகிக்கப்பட வேண்டிய பதங்கள் என நான் நினைக்கிறேன். தரம் (Quality) என்று வரும்போது எந்தக் காலக் கவிதைக்கும் உள்ளார்ந்த பண்புகள்

ஒருமைப்பாடுடையனவாக இருக்கும் என்பதை பிறிதான கட்டுரைகளில் ஏற்கனவே வெளிப்படுத்தியிருக்கிறேன்.

புதுக்கவிதைகளை முன்னர் எழுதுபவர்களும் நானும் ஒருவன் என்று மேமன்கவி, செ.யோகாராசா (கருணை யோகன்), துரை மனோகரன், சாரல்நாடன் போன்றோர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். துரை மனோகரின் நூலை 'ஆய்வு' செய்த கவிஞரும், விமர்சகருமான சி.சிவசேகரம் எனது பெயர் புதுக்கவிதை எழுதியவர்கள் பெயரில் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதை 'நையாண்டி' செய்துள்ளார். இத்தனைக்கும் அவர் நான் விரும்பும் கவிஞரும் கவிதை மொழிபெயர்ப்பாளருமாவார்.

எனது அக்கால முயற்சிகள் கவிதைகளா, புதுக்கவிதைகளா என்பதை நெறிமுறை சார்ந்த நிஜமான 'திறனாய்வாளர்களே' கூறவேண்டும். அவர்களுடைய மதிப்பீட்டையே நான் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும். அவர்கள் மதிப்பீடு எனக்கு இதமாக இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் 'புலமை'க்கு நான் தலை வணங்குவேன். 'புலமை' என்ற பெயரில் வெளிப்படுத்தப்படும் 'நையாண்டி'களுக்கு அல்ல.

'புதுக்கவிதை' என்று நான் அன்று எழுதியவற்றை இன்றைய இளம் 'ஆய்வாளர்கள்' படித்திருக்கமாட்டார்கள் என நினைக்கிறேன். எனவே, அவற்றில் ஒரிரண்டை மாத்திரம் இங்கு தருகிறேன் வாசகர்களாகிய உங்கள் மதிப்பீட்டிற்காக.

தனித் தலைப்புகளின்றி, 'வார்த்தைகள்' என்ற பொதுத் தலைப்பிலே நான் எழுதிய சில வரிகளை இங்கு தருகிறேன்.

1966 நவம்பர் 18ஆம் தேதி வெளியாகிய வீரசேகரி வார வெளியீட்டில் இது வெளியாகியது. நான் திருமணஞ் செய்து சில மாதங்களின் பின் இதனை எழுதினேன்.

கவிதை முகந்த துஞ்சும் கண்கள்

பாடின 'பேசின்'

பாடின நயனங்கள்

மிஞ்சின

விலோச்சனங்கள் விதிர்ந்தன

கவிதை பிறக்கவில்லை

கவிதை பிறக்கவில்லை

காதல் ஒளிர்ந்தது

மௌனம் ஓர் இசைவு

அசைவிலும் ஆசை கொழிக்குமா?

இல்லை!

நேர்கொண்ட பார்வை

பார்வையிலும் தோரணை தொனிக்குமாமே?

தோரணை பிசகிற்று சலனம் நிரடிற்று

அனுசரணையாயிற்று

காதல் முகந்த கண்கள்

கவிதை பிறக்கவில்லை

கண்கள் காட்டின

அடங்கிய மூச்சுக்கு ஒளி - கடர்

லயம் தடம் புரண்டது

லாவண்யம் மிஞ்சியது

கவிதை பிறக்கவில்லை

கண்டியிலிருந்து 1960களின் மத்தியின் 'செய்தி' என்ற வாரட பத்திரிகை வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. அப்பத்திரிகையின் ஆசிரியர் திரு.நாகலிங்கம். இவர் பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரனின் மாமனார் ஆவர். மறைந்த கு.இராமச்சந்திரன், பெரி.சுந்தரலிங்கம் போன்றோர் ஆசிரியர் குழுவில் இருந்தனர். பின்னணியில், ஒளிபரப்பாளர் ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன் இயங்கி வந்தார். அக்காலத்திலே மெய்யியல்துறை விரிவுரையாளர் காசிநாதன், இவர் இப்பொழுது அவுஸ்திரேலியாவில் வசிக்கிறார், மறைந்த மெய்யுள் மேதையும் எழுத்தாளரும் விமர்சகருமான மு.தளையசிங்கம், (இப்பொழுது மு.பொ. என்று பலராலும் அழைக்கப்படும் கவிஞரும் கதாசிரியரும் விமர்சகருமான மு.பொன்னம்பலத்தின் தமையனார் இவர்) தருமு.சிவராமு, கே.எஸ்.சிவகுமாரன் போன்றவர்கள் 'செய்தி' பத்திரிகையில் புதிய போக்குகளை இனங்காட்டி வந்தனர். காசிநாதன் 'வயிரவர்' என்ற பெயரிலும் வேறு பெயர்களிலும் குறிப்பிடும்படியான கட்டுரைகளை எழுதினார்.

மு.தளையசிங்கம் 'ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி - அவசாரக் குறிப்புகளை' எழுதினார். இக்கட்டுரை தொகுப்பாகப் பின்னர் வெளிவந்த போது தளையசிங்கம் என்னைப் பற்றிச் சாதகமாக எழுதியிருந்த சில பகுதிகளைத் தொகுப்பாளர்கள் வேண்டுமென்றே சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. அதேபோல மு.தளையசிங்கம் தனது வீரசேகரிக் கட்டுரை (வெட்டுமுகம்) ஒன்றிலே என்னைப் பற்றி எழுதிய 'நல்வார்த்தை'களை, வீரசேகரியின் உதவி ஆசிரியராகவிருந்த ஒருவர் வெட்டிவிட்டு, மிஞ்சியதைப் பிரசுரித்திருந்தார். அங்கும் 'இருட்டடிப்பு' நிகழ்ந்தது. இந்த விதமான அயோக்கியத்தனங்கள் 'விமர்சனம்' ஆகக் கருதப்பட்டன.

இருந்துமென்ன? தொடர்ந்து நான் திறனாய்வு செய்து வருகிறேன்.

'செய்தி' பத்திரிகையில், 'சருகுகள்' என்ற தலைப்பிலே கலை இலக்கியப் பத்தி ஒன்றை எழுதிவந்தேன். பிற நாட்டுக் கலை, இலக்கியச் செய்திகள் அறிமுகமாயின. அ.யேசுராசா போன்றோர் நான் அக்காலத்தில் எழுதிவந்த 'சருகுகள்' போன்ற பத்திகளினால் பயனடைந்ததாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். எனது 'பத்தி எழுத்துக்கள்' பற்றி இன்றைய இளம் ஆய்வாளர்களுக்கு அதிகம் தெரியாது. அதனால் தான் அவர்கள் பல செய்திகளைத் தவறவிட்டு 'ஆய்வு' நடத்துகின்றனர் எனலாம். பிறிதொரு சமயம் எனது பத்திகளின் முக்கியத்துவம் பற்றி எழுதுவேன். சுயபுராணத்திற்காகவல்ல, சரியான பதிவுகள் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே.

நான் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை தமிழ் மொழி மூலம் கல்வி கற்ற பின்னர் மீண்டும் ஐந்தாம் வகுப்பு முதல் மேற்படிப்பு வரை ஆங்கிலம் மூலம் கல்வி கற்றவன். 1953ஆம் ஆண்டு முதல் பத்திரிகை களுக்கு எழுதத் தொடங்கினேன். ஆரம்பத்தில் ஆங்கில மொழியிலேயே எழுதினேன். எனது சிந்தனைகள் ஆங்கில மொழி மூலம் அக்காலத்தில் உதித்தனாலோ என்னவோ, எனது தமிழ் நடை, தமிழ் - தமிழ் போல் அல்லாமல் ஆங்கில - தமிழ் போல் இருந்திருக்கக் கூடும். இதற்கு முக்கிய காரணம், தமிழ் நூல்களை நான் அதிகம் படிக்காமல் விட்டதாயிருக்கலாம்.

இப்பொழுது நான் தமிழைத் தமிழாகத்தான் எழுதுகிறேன் என்று நினைக்கிறேன். முன்னர் என் மீது வைத்திருந்த விமர்சனம் இப்பொழுது இல்லை என்று நம்புகிறேன்.

பின்வரும் இரு ஆக்கங்களும் 'செய்தி' ஏட்டில் வெளியாகியவை.

சருகு சன்னாயமுடன் சர்மாக்கள் ருத்திரர்
 பீலித் தண்டுடன் வயிரவர்! வேதாள!
 இலுப்பையிலேகர்! கருமகன் சாரர்
 சிள்ளுப் புள்ளென்று சீறிடினும்
 சருகுப் புகட்டில் வெருகு ஒன்றே
 நிந்தை நிந்தையென்று ஒதுக்கினாலும்
 நாமகள் வாணிபதம் நமக்குண்டு நணுகாதீர்!

காலக் கிழவி சாலையின் ஓரம் குமரியோட்டம்
 காலமெது கிழவியெது சாலையெது குமரியெது?
 மாயத்திரையில் மனமேது, அறிவேது, உணர்வேது?
 சீலத் தெழிற் பிறப்பு சுயம்புவா? சும்மாவா?

அடுத்து வரும் ஆக்கங்கள் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் வெளியானவை 1960களில் முற்பகுதியிலேயே வெளியானவை. அக்காலப்பகுதியிலே தத்துவம், விமர்சனம், கலை, கவிதை, தாழ்க்கம் போன்றவை தொடர்பாக நான் கொண்டிருந்த கருத்துக்களை இவை பிரதிபலிப்பவை. இன்று என் பார்வைகள் மாறுதலடைந்தமை இயற்கையின் நியதியன்றோ?

கலை மெருகு என்பார்
 கற்பனை யென்பார்
 கருத்தோவியமுந்தான் என்பார்

கக்கியது என்ன ஐயா என்றால்
கடைத்தெடுத்த தூய்மைத்
தமிழ்க் காப்பு என்கிறார்

**

வார்த்தை ஒரு ஜாலம்
ஜாலம் ஒரு மலைப்பு
மலைப்பு ஒரு மருட்சி
மருட்சி ஒரு மயக்கம்
மயக்கம் ஒரு பாடம்
அதற்கு ஒரு விளக்கம்
விமர்சனமாம் அதன் பெயர்.

*

கண்சிமிட்டி மின் வெட்டுடல்
ஒளிக்கதிர்ப் பரிமாணம் உந்தல் உந்தல்
பல்லாக்குத் தூக்குவாரும்
பரிமாணக் கருவியாரும்
சொல்லல், சொல்லல்; சூனியம்

*

மானம் ஓர் இருட் குகை
மனம் ஓர் ஒளிப்பிழம்பு
இருந்தும் என்ன?

ஓஓ!

மனமோர் இருட் குகை

மானமொரு ஒளிப்பிழம்பா

இருந்தும் என்ன?

சீலம்:

நடுத்தெரு

19-07-1998

4

திறனாய்வாளர் க.கைலாசபதி

ஈமகாலத் தமிழ் இலக்கியப் போக்கில் ஈழத்தவர் ஆற்றிவரும் பங்கு முக்கியமானதாகவும் முன்னோடியாகவும் அமைவதை தமிழ் பேசும் நல்லுலக இலக்கிய மாணவர் மாத்திரமன்றி, தமிழியல், தமிழிலக்கியம் போன்ற துறைகளில் ஈடுபட்டுள்ள பிறமொழியறிஞரும் அறிவர். ஆறு பக்கக் கட்டுரையில் அத்தகையோர் ஆற்றிவரும் பங்குகள் அனைத்தையும் பற்றியோ, அத்தனை பேரின் பெயர்ப் பட்டியலையோ தருவது உசிதமன்று. எனவே, பங்காற்றிவரும் ஈழத்தவர்களில், விமர்சனம் அல்லது திறனாய்வுத் துறை சம்பந்தமாகச் சில முக்கிய பணியைச் செய்துள்ள ஒருவர் பற்றி, அவர் எழுதியுள்ள நூல்களைக் கொண்டு மாத்திரம் (நூல் வடிவில் இடம் பெறாத அத்தனை கட்டுரைகள், விரிவுரைகள், பேச்சுக்கள் போன்றவற்றையும் கணக்கெடுக்கின், இவ்விமர்சனக் கட்டுரை விரியுமென்றஞ்சி, அவற்றை விடுத்துள்ளேன்) இங்கு ஆராய முற்படுகிறேன்.

பேராசிரியர் கனகசபாபதி கைலாசபதி பற்றியே இங்கு கணிப்புக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. இவர் பல்கலைக்கழக பேராசிரியராக மட்டுமின்றி, பத்திராதிபராகவும், திறனாய்வாளராகவும் நின்று ஈழத்துச் சமகால இலக்கியத்துக்கும், தமிழ் இலக்கியம், ஒப்பியல் இலக்கியம் ஆகிய துறைகளுக்குமாகப் பல்வேறு நிலைகளில் நின்று புத்தாக்கம் பயக்கும் புதுமை நெறிகளைச் சுட்டியும், வழிகாட்டியும் தொழிற்பட்டுள்ளனர்.

இக்கட்டுரையில், நூலாசிரியனாக அவர் திறனாய்வுத் துறைக்காற்றிய பண்பு நெறிகளே உணர்த்தப்படுகின்றன.

கைலாசபதி தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் விமர்சனக் கட்டுரைகளை எழுதி வந்தார். இவருடைய கட்டுரைகள் அடங்கிய ஆரம்பகால நூல்கள் வருமாறு:

இரு மகா கவிகள், பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், தமிழ் நாவல் இலக்கியம், ஒப்பியல் இலக்கியம், கவிதை நயம் (முருகையனுடன் இணைந்து எழுதியது) Tamil Heroic Poetry இலக்கியமும் திறனாய்வும், பாரதி நூல்களும் பாட பேத ஆராய்ச்சியும், திறனாய்வுப் பிரச்சனைகள், மக்கள் சீனம் - காட்சியும் கருத்தும், சமூகவியலும் இலக்கியமும், நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள்.

இந் நூல்கள் அனைத்தும் பற்றிய அறிமுக ரீதியிலான ஆய்வு வேண்டற்படாதாகையால், இவற்றுள் முக்கியமான சில நூல்களை மாத்திரம் கணிப்புக்கு எடுத்துக் கொள்வோம். அதற்கு முன்னர் -

கைலாசபதி இலக்கியக் கோட்பாடுகள் பற்றி அண்மைக் காலமாகப் பலரும் விமர்சித்து வருகின்றனர். குறிப்பாக இந்தியாவில் வெங்கட் சாமிநாதன், "படிகள்" என்ற சிற்றேட்டினர், "அலை" என்ற ஈழத்துச் சிற்றேட்டினர், மற்றும் சிலர் கைலாசபதிக்குரிய இடத்தைச் சந்தேகிக்காவிட்டாலும், அவருடைய தீவிர இலக்கியக் கோட்பாடுகள், மாறி வரும் போக்குகளில் செல்லாக் காசாகின்றன என்று சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர்.

கைலாசபதியின் இலக்கியக் கோட்பாடு தான் என்ன? அவரே கூறுகிறார்:

"கடந்த இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கும் மேலாக நான் எழுதி வெளியிட்டிருப்பவற்றைப் பார்க்கும் பொழுது, அவையெல்லாம் ஏதோ ஒரு வகையில் சமுதாயத் தொடர்பமைவு உள்ளனவாய் இருக்கக் காண்கிறேன். திறனாய்வுத் துறையில் முக்கிய கவனஞ் செலுத்தத் தொடங்கிய கால முதல் கலை இலக்கியம் முதலியவற்றை அவற்றுக் குரிய வரலாற்றுப் பின்னணியிலும் சமுதாயச் சூழலிலும் வைத்தே ஆராய்ந்து வந்திருக்கிறேன். மார்க்சியத்தைத் தழுவிக்கொண்ட நாள் முதலாக, அதன் முனைப்பான கூறுகளில் ஒன்றாகிய சமூக வியலை எனது பல்வேறு ஆய்வுகளுக்குப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு வந்துள்ளேன். சமூகவியலில் உண்டாகிய ஈடுபாடே ஒப்பியல் ஆய்விற்கு என்னை இட்டுச் சென்றது. இவற்றின் பயனாக இலக்கியத்தை அறிவியல் அடிப்படையில் அணுகக் கற்றுக் கொண்டேன்."

(முன்னுரை - சமூகவியலும் இலக்கியமும் (1979))

இலக்கியத்தின் சமூகவியலுக்கு (Sociology of Literature) முக்கியத்துவம் அளிக்கும் ஒரு விமர்சகராகவும், மார்க்சியத்தைத் தழுவியவராகவும் கைலாசபதி தன்னை இனங்காட்டிக் கொள்கிறார். எனவே இலக்கியக் கொள்கைகள் பலவற்றில் ஒன்றாகிய சமுதாயக் கொள்கையை கைலாசபதி அனுஷ்டிக்கிறார் என்பது தெளிவாகிறது.

எனவே கைலாசபதியின் இலக்கியக் கொள்கையை முற்றாக ஏற்றுக் கொள்ளாதோர், அவருடைய விமர்சன முறையை ஆட்சேபிப்பதில் ஆச்சரியமில்லை. ஆனால் அவ்வாறு எதிர்ப்பவர்கள் காரணமின்றி எதிர்க்கவுமில்லை. மார்க்சிய விமர்சன முறை, இன்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட விமர்சன அணுகுமுறைகளில் ஒன்று. ஆனால் அது மாத்திரமே ஒரேயொரு சரியான பார்வையுடைய விமர்சன முறையுமன்று. கைலாசபதி என்ன செய்கிறார் என்றால், சமுதாயப் பார்வையை எதிர்ப்பவர்களாக ஏனைய பார்வையுடையவர்களை ஒதுக்கிவிடுகிறார். உதாரணமாக அழகியலும் இலக்கியத்துடன இணைந்தது தான் என்று கூறுபவர்கள், சமுதாயப் பார்வைக்கு எதிரானவர்கள் என்று தப்பாகக் கைலாசபதி கணிக்கிறார். இங்கு தான் அவருடைய பலவீனம் தெரிகிறது.

உதாரணமாக, இலக்கியமும் திறனாய்வும் (இரண்டாம் பதிப்பு 1976) என்ற தமது நூலிலே அவர் இவ்வாறு எழுதுகிறார். "தூய அழகியல் வாதத்துக்கு எதிர்விளைவாகவே சமுதாயக் கொள்கை நடைமுறையிற் செயற்படுகிறது எனலாம்." இவ்வாறு கூறும் கைலாசபதி நான்கு விதமான திறனாய்வுக் கொள்கைகளை (அனுகரணக் கொள்கை, பயன்வழிக் கொள்கை, வெளிப்பாட்டுக் கொள்கை, புறநிலைக் கொள்கை) விவரித்துவிட்டு "தற்காலத்

தமிழிலக்கியத் திறனாய்வுப் போக்குகள்” என்று பிற்சேர்க்கையில் வருமாறு எழுதுகிறார்:

“அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய, மிகக் குறைந்த அளவு திறனாய்வும் நோக்கும் போக்கும் தமிழில் இன்னும் கெட்டியாக உருப்பெறவில்லை. இது எமது கவனத்துக்கும் சிந்தனைக்கும் உரிய செய்தியாகும்.” (பக்: 134 - இலக்கியமும் திறனாய்வும்).

இத்தகைய தாராளப் போக்குடைய பேராசிரியர்/திறனாய்வாளர் கைலாசபதி சமுதாயக் கொள்கைக்கு அழுத்தங் கொடுத்து (அழுத்தங் கொடுப்பது சரி; மற்றுக் கொள்கையாளர் எல்லோரையுமே ஒரே வார்ப்பில் “அழகியல் வாதிகள்” என்று கூறுவது தான் சரியில்லை) விமர்சிப்பது தான் சற்று முரணாகத் தென்படுகிறது.

திறனாய்வாளர்கள் கைலாசபதியின் முரண்கள் எவ்வாறிருப்பினும், அவருடைய ஆங்கில கிரேக்க இலக்கியப் புலமை, தமிழ் விமர்சனத்திற்கு செழுமையூட்டியிருப்பதையும் வெறும் “நயங்காணல்” அல்லது “ரசனை வெளிப்பாடு” போன்ற ஆரம்ப நிலையிலிருந்த தமிழ் திறனாய்வைச் சுமார் இருபது இருபத்தைந்து வருடங்களுக்குள் அவர் சாஸ்திரிய ரீதியாக நெறிப்படுத்தி யிருப்பதையும் மறுக்கமுடியாது. இவருடன் பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பியும் குறிப்பிடத்தக்கவராவார்.

மார்க்சியக் கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொள்கிறோமோ இல்லையோ, இந்த இரு மார்க்சிய விமர்சகர்களையும் தள்ளிவிட்டு ஈழத்து இலக்கிய விமர்சனமோ, பொதுவான தமிழ் இலக்கிய விமர்சனமோ வளர முடியாது.

பெங்களூரிலிருந்து வெளியாகும் “படிகள்” என்ற இலக்கியச் சிற்றேடு பேராசிரியர் கைலாசபதி பற்றி, பிப்ரவரி 1981 இதழில் கூறியிருப்பது ஒரு முக்கியமான அவதானிப்பாகும்.

“வெறும் அபிப்பிராயங்கள் தமிழகத்தில் விமர்சனமாக இருந்த சூழலில், ஓர் உலுக்கு உலுக்கி விமர்சனம் விஞ்ஞான அடிப்படையில் செய்யப்பட வேண்டும், என்றும், அபிப்பிராயங்களாக இருந்த விமர்சனம் சமூகவியல் குணங்கள் கொள்ள வேண்டும் என்றும் மிக வலிமையாக ஓங்கிப் பேசிய கவர்ச்சியான குரல் கைலாசபதியினுடையது.

பேராசிரியர் கைலாசபதி சமகால இலக்கியப் போக்கில் ஆற்றி வரும் பங்கைக் கணிப்பது போன்று, பேராசிரியர் சி.சி.மறைமலை எழுதிய “இலக்கியத் திறனாய்வு ஓர் அறிமுகம்” (1979) என்ற நூலை எழுதிய வாசகம் அமைந்துள்ளதும் “கைலாசபதியின் பத்துறை அறிவும், பரந்த கல்வியும், அவரது திறனாய்வுக்குத் தனி மெருகு அளிக்கின்றன. கைலாசபதியின் கருத்தை ஏற்க மறுப்போரும் அவரது தருக்கவியல் அணுகுமுறையைச், செய்திகளைக் கோர்வைப்படுத்தி, அவற்றின் நிறைகுறைகளை ஆய்ந்து கொள்வன கொண்டு கொள்ளாதன தள்ளி, திட்டவாட்டமான ஒரு முடிவு உரைக்கும் அறிவியற்பாங்கான வழிமுறையை பாராட்டவே செய்வார்.”

ஒப்பியல் இலக்கிய ஆய்வுத் துறைக்குக் காங்கோல் நாட்டிய பெருமையொன்றே கைலாசபதியின் முக்கியத்துவத்தை உணரவைக்கும். பல்லவர் கால இலக்கியம் பற்றியும், அகல்யை பற்றியும், பாரதி பற்றியும், க.நா.சு. பற்றியும், கவிதை பற்றியும், நாவல் பற்றியும் புதுமையான கருத்துக்களைக் கைலாசபதி

தெரிவித்திருக்கிறார். இவை ஆராயத்தக்கனவாயினும், விமர்சகரின் தற்புனைவான சிந்தனைகளைப் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது. "புத்திலக்கிய விமர்சகர்கள் பலருக்கும் அவர் ஆதர்சமாக விளங்குகிறார்" என்பதில் ஐயமில்லை. சங்க இலக்கியம் முதல் புதுக்கவிதை வரை, செல்வக் கேசவராய முதலியார் முதல் சிவகுமாரன் வரை, வ.வே.க.ஐயர் முதல் இன்றைய சிறுகதையாசிரியர்கள் வரை, பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் முதல் இன்றைய நாவல்கள் வரை, மனோன்மணியம் முதல் இன்றைய முற்போக்கு நாடகங்கள் வரை" அவர் பரவலாக யாவற்றையும் விமர்சித்திருக்கிறார்.

கலாநிதி தி.க.நடராஜன் (தமிழ் இலக்கிய விமர்சகர்கள் - கட்டுரைத் தொகுப்பு - 1979) கூறியிருப்பது போல, "கைலாசபதி கல்வி நெறி மரபின் ஆய்வறிவாளராகவும், அதே நேரத்தில் விமர்சனப் பாங்குடையவராகவும் விளங்குகிறார்."

சமகாலத் தமிழ் இலக்கியமும், கைலாசபதியின் திறனாய்வும் பிரிக்க முடியாதவை.

சிவகுருநாதனும் நானும்

மனிதநேயர் ஆர்.சிவகுருநாதன் மறைந்த பின்னரும் என் மனதில் அழியாச் சித்திரமாகப் பதிந்திருப்பதற்கான காரணம் முதலில் அவருடைய மனிதாபிமானம், அடுத்ததாக அவருடைய பரந்த மனப்பான்மை, மூன்றாவதாக அவர் தன்னை ஒரு தமிழனாகவும் சைவனாகவும் வெளியுலகுக்குக் காட்டிய உருவத் தோற்றம் (திருநீறு நெற்றியில் துலங்கும்), அடுத்ததாக எளியமுறையில் யாவருடனும் பழகும் தன்மை, மற்றும் நகைச்சுவையாகப் பேசி ஆழ்ந்த கருத்துகளை மேடையில் ஆற்றும் அவரது சொல்வளத் திறமை, கலைத்துறை பட்டம் பெற்று சட்டத்தரணியாகி, அத்துறை விரிவுரையாளராக இருந்த போதிலும் ஆடம்பரமாகத் தன்னைப் பெரிய மனிதன் என்று காட்டிக் கொள்ளாமை, ஏகமனதாக இரண்டு முறை சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் இனங்களைச் சேர்ந்த உழைக்கும் இதழியலாளர் சங்கத்தின் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டமை யாவும் அவருடைய

ஆகிருதியை வெளிக்காட்டி நின்றன. அவர் சங்கீத ஞானம் கொண்ட ஒரு பாடகர் என்பதும் நினைவிற்கு வருகிறது.

மேற்சொன்னவை அவருடைய ஆளுமையின் சில தோற்றங்கள் என்றால், தினகரன், தினகரன் வார மஞ்சரியின் பிரதம ஆசிரியராக பல தசாப்தங்கள் பதவி வகித்து அவர் ஆற்றிய பெரும் பணிகளும், இலங்கைப் பத்திரிகை வரலாறு பற்றி அவர் எழுதிய நூலும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

அமரர் சிவகுருநாதன் அமரர் கைலாசபதியைத் தொடர்ந்து தினகரன் நான், வார இதழ்களின் ஆசிரியராகப் பதவி வகித்து வந்த காலம் அனைத்திலும் பேராசிரியரைப் போலவே எனது சிறிய அளவிலான திறன்களை அவதானித்து என்னை ஊக்குவித்தவர். ஈழத்திலே என்னையும் ஓர் இலக்கியத் திறனாய்வாளராக இனங்கண்டு வழி நடத்திய கைலாசபதி போன்றே சிவகுருநாதனும் என்னை மேலும் ஊக்கப்படுத்தி எனது ஆக்கப் படைப்புகளையும் முதன்முதலாக நான் ஈழத்து எழுத்துத் துறையில் நிகழ்கால முறையில் அமைந்த 'பத்தி' (COLUMN) எழுத்தை ஆரம்பிக்க ஒத்துழைப்பும் தந்து உதவினார்.

1960களில் இவ்விதமான பத்தி எழுத்துக்களை நான், காலத்துக்குக் காலம் வெவ்வேறு மகுடங்களில் எழுதி வந்தேன். மனத்திரை, கன பரிமாணம், சித்திரதர்ஷினி இன்னும் பல தலைப்புகளில் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கும் விதத்தில் உலக இலக்கியங்கள் கலைகள், சினிமா போன்றவற்றையும் ஈழத்து படைப்புகள் போன்றவை பற்றியும் நெடுங்காலமாக நான் தினகரன் ஏட்டின் நான் இதழ்களிலும் வார மஞ்சரியிலும் எழுதி வந்தேன்.

இவ்விதமான பத்திகள் அக்காலகட்டத்தில் புதுமையாக இருந்ததனாற் போலும், இப்பொழுது பிரபல்யமாக விளங்கும் நமது எழுத்தாளர்கள் அப்பத்திகளைப் படித்துப் பயன்பெற்றதாகத் தமது நூல்களிற் பதிவு செய்துள்ளனர். அ.யேசுராசா, அந்தனி ஜீவா, ரஞ்சகாமர் போன்றோர் அவ்வாறு குறிப்பிட்டமை என் நினைவுக்கு வருகிறது.

இந்த விதத்தில் என்னை ஓர் ஆளாக அறிமுகப்படுத்தி நிலைகொள்ளச் செய்ய உதவிய அமரர் சிவகுருநாதனுக்கு எனது பாத காணிக்கையாக இதனை எழுதுகிறேன். அமரர் சிவகுருநாதன் தமது ஏட்டில் எனக்கு பெரும் இடம் தந்ததுமல்லாமல் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் இதழியல் பாடநெறி விரிவுரையாளனாக என்னை விதந்துரைத்துப் பணி செய்யப் பணித்தமையையும் இங்கு கூற வேண்டியுள்ளது.

சூரியிறு தினக்குரல்: 09.09.2012

சீல அவதானிப்புகள்: ஈழத்து உடனிகழ்கால இலக்கியம்

இலங்கையின் ஒன்பது மாகாணங்களிலும் தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இவர்கள் தமிழர், முஸ்லிம்கள், மலாயர், போர்த்துகேய/ஒல்லாந்த வம்சாவளியினர்.

ஈழத்து இலக்கியம் என்று திட்டவாட்டமாக இனங்காணக்கூடிய, இலக்கிய முயற்சிகள், இலங்கை சுதந்திரமடைந்த பின்னரே துரிதமாக வளரத் தொடங்கியது. கடந்த பத்துப் பன்னிரெண்டு ஆண்டுகளாக தமிழில் எழுதப்படும் முயற்சிகளை நாவல், சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், விமர்சனம், ஆய்வு என்ற வகைகளுக்குள் அடக்கலாம்.

கடந்த தசாப்த காலத்தில் கணிசமான எண்ணிக்கையுடைய புதிய ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். இவர்களில் பெரும்பாலானோர், இலங்கைக்கு வெளியேயிருந்து ஐரோப்பிய, அமெரிக்க, அவுஸ்திரேலிய கண்டங்களிலிருந்தும், கனடாவிலிருந்தும்

எழுதுகிறார்கள். இவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள், போராட்ட இயக்கங்களைச் சேர்ந்தவர்களாகவும், சார்புள்ளவர்களாகவும் இயங்கி வருகின்றனர்.

ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட சிற்றேடுகள் ஈழத்து இலக்கியத்தைப் பிரகடனஞ் செய்து வெளிநாடுகளில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. நூல் வடிவமாகவும், பல புத்தகங்கள் வெளியாகி வருகின்றன. இவற்றை வகுத்துத் தொகுத்து மதிப்பீடு செய்தாலன்றி முழுமையாக ஈழத்து இலக்கியம் எவ்வாறு கடந்த தசாப்த காலங்களில் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது என்பதை மதிப்பிட முடியாது.

தமிழ்நாட்டிலே, செ.யோகநாதன், செ.கணேசலிங்கன் ஆகிய இருவரும் நிறைய நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். எனவே, இவர்களுடைய பெயர்கள் தமிழ் நாட்டு வாசகர்களில் சிலருக்குப் பரிச்சயமானவை. இவர்களை விட இன்னும் பலரின் நூல்கள் தமிழ்நாட்டிலேயே வெளியாகிய போதும், வாசகர்களிடத்தில் பிரபல்யம் பெறவில்லை.

நமது நாட்டில், உடன் நிகழ்கால இலக்கிய முயற்சிகள், பருவகால ஏடுகள், பல்கலைக்கழக ஏடுகள், சஞ்சிகைகள், தினசரிகள், வார இதழ்கள் ஆகியவற்றில் வெளிவருகின்றன. இவையாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலும், வெளியேயுமிருந்து வெளியாகின்றன. பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் யாழ்ப்பாணப் பகுதிக்கு வெளியே தான் வசித்து வருகின்றனர். ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் பெரும்பாலானவர்கள் பல்கலைக்கழகங்களிலோ, பாடசாலைகளிலோ ஆசிரியத் தொழில் புரிந்து வருகின்றனர். வேறு சிலர் அரசாங்க/தனியார் துறை நிறுவனங்களில் பணிபுரிந்து வருபவர்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் வசிக்கும் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளைப் படிக்கும் வாய்ப்பு, கொழும்பு போன்ற இடங்களில் வசிப்பவர்களுக்கு கிட்டுவதில்லை. அதுபோல, ஏனைய இடங்களில் வசிப்பவர்களின் எழுத்துக்களை யாழ்ப்பாண வாசகர்கள் படிக்கக்கூடிய வாய்ப்பும் இல்லை. ஒரு சிலரின் படைப்புகள் விதிவிலக்கு.

இலங்கையில் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள் ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகளை 60களிலிருந்து நெறிப்படுத்தி வந்துள்ளனர். கடந்த தசாப்த காலத்தில் இவர்களின் செல்வாக்கு குறைந்த போதிலும், ஓர் அரை நூற்றாண்டாக, இந்தப் பல்கலைக் கழக மட்டத்தினர் சுவாமி விபுலானந்தர் காலம் தொட்டு அளப்பரிய சேவை செய்து வந்துள்ளனர்.

'முற்போக்கு' எழுத்தாளர்களாகப் பெரும்பாலானோர் இருக்கும் அதே வேளையில் மு.தளையசிங்கம், எஸ்.பொன்னுத்துரை போன்ற குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளர்களும் தமது பங்களிப்புகளைச் செய்து வந்துள்ளனர்.

இலங்கையின் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும், எல்லைக் கட்டான அனுபவங்களையே எழுத்தாளர்கள் எதிர்நோக்கவும், அனுபவிக்கவும் நேரிடுவதனால் அந்தந்த மாவட்ட இலக்கியங்களின் அடிநாதமாக சில அம்சங்கள் தென்படுகின்றன.

உதாரணமாக, யாழ்ப்பாணத்தில் சாதிப் பிரச்சனை, ஆயுதப் படையினரின் அட்டகாசங்கள் காரணமாக மக்கள் படும் துயரங்கள் போன்றவை சித்திரிக்கப்படுகின்றன.

மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்கள் தமிழ்நாட்டு ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர்களின் கற்பனைகளை ஆதர்சமாகக் கொண்டு எழுதுகின்றனர்.

அம்பாறை மாவட்ட முஸ்லிம்கள் சற்றே ஆழமான வாழ்க்கையை நோக்கி எழுதுகின்றனர்.

திருகோணமலைப் பகுதி எழுத்தாளர்கள் ஜனரஞ்சகமாக எழுதுகின்றனர்.

மலையக எழுத்தாளர்கள் தேயிலைத் தோட்டவாழ் மக்களின் துயரங்களை வடிக்கின்றனர்.

கொழும்பு மாவட்ட எழுத்தாளர்கள் நகர வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கின்றனர்.

பெண்ணியம் தொடர்பாக செ.கணேசலிங்கன் உட்படப் பல பெண் எழுத்தாளர்கள் நிறைய எழுதி வருகின்றனர்.

ஆக்க இலக்கியத் துறையில் கலை நுட்பம், அனுபவச் செறிவு, ஆழமான தத்துவம் போன்றவை குறைவாகக் காணப்பட்டாலும், ஆய்வுத் துறையில் ஈழத்து விமர்சகர்கள் முன்னோடிகளாக விளங்கி வருகின்றனர்.

- வடக்கு கிழக்கு கல்வி கலாச்சார அலுவலர்கள்
விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு, திருகோணமலை -
இலக்கிய விழா 1995 மலர் - 23.07.1995.

அண்மைக்கால திறனாய்வின் முக்கியத்துவம்

மேலைப் புலத் திறனாய்வுத் துறையிலே, Structuralism, Deconstructionism or Post - Structuralism, Feminist Criticism, New Historicism என்றழைக்கப்படும் போக்குகளை இனங்காண முடிகிறது. தமிழிலும் அவ்வப்போது இப்பண்புகளைப் பிரதிபலிக்கும் விதத்தில் தமிழ்நாட்டு இலக்கியத் திறனாய்வாளர்கள் சிலர் சிற்றேடுகளில் எழுதி வருகின்றனர்.

இந்தக் கோட்பாடுகள் அனைத்தும் மரபு வழி நின்று திறனாய்வு செய்யும், குறிப்பாகச் செய்யுறைத் திறனாய்வில் ஈடுபடும் என்ற போன்ற பத்தி எழுத்தாளர்களுக்கு, மயக்கத்தைத் தருகின்றன. குழப்பத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன.

தமிழில், தமிழவன் போன்ற பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் சில நூல்களை எழுதி, இக்கோட்பாடுகளை விளங்கப்படுத்த

முயன்றுள்ளனர். ஆயினும், இந்தத் திறனாய்வுக் கொள்கைகள் பற்றிச் சில ஆங்கில மொழி நூல்களைப் படித்த பொழுது சில தகவல்களைக் கிரகிக்க முடிந்தது. அவற்றின் சாராம்சத்தை வாசகர் நலன் கருதி இங்கு தருகிறேன்.

கட்டமைப்பியல் வாதம் என்று கூறத்தக்க Structuralism என்ற கோட்பாட்டின்படி எழுத்தாளனின் பங்கு முக்கியமல்ல. அவனே ஒரு பொருட்டல்ல. அதே வேளையில், வாசகம் (Text) ஒன்றில் இடம்பெறக்கூடிய இலக்கியத் தன்மையல்லாத எழுத்திலும், ஒருவித இலக்கியத் தன்மையை இனங்காண முடியும் எனக் கூறப்படுகிறது.

“இலக்கியம் என்பது வெகுநாட்களாகவே, சங்கேத முறையில் செய்தி அல்லாத ஒரு செய்தியாகவே (Message) கருதப்பட்டு வந்திருக்கிறது” என ஜெரார்ட் ஜெனே என்ற ஃபிரெஞ்சிய கட்டமைப்பியல் வாதி கூறுகிறார். ரோலண்ட் பார்தஸ், ஸ்வேட்டான் போடோர்வ் போன்றவர்கள் இந்தக் கோட்பாட்டைக் கொண்டவர்கள். இலக்கியம் என்பது வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பு அல்லது பாவனை (Mine) என்ற கோட்பாட்டை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. புற உலக யதார்த்தம் முக்கியமில்லை. சங்கேதத்தில் (Code) அடுத்தடுத்து உட்படும் பண்புகளுடன் கொண்ட உறவு அல்லது, குறித்துணர்த்தும் முறைமை உறவு மிக முக்கியம் என்றார்கள். மொழியே இலக்கியத்தைப் படைத்து இலக்கியத்தை இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளிவிடுகிறது. இது கட்டமைப்பியல் வாதிகளின் விளக்கம்.

இது இவ்வாறிருக்க, கட்டமைப்பியல் வாதிகளைத் தொடர்ந்து வந்த ஜாக் டெரீடா போன்றவர்கள் மொழியின் இலக்கியப் பயன்பாடு

அல்லது ஏனைய பயன்பாடுகள் சொற்களையே மையமாகக் கொண்டுள்ளன என்றார்கள். இலக்கியத்தின் அர்த்தத்தைக் கண்டு பிடிக்கும் பெரும் பங்கு வாசகனுடையது என்று இந்த கட்டமைப்பு அவிழ்ப்பார்கள் (Deconstructionists) கூறினார்கள். உண்மையில், இலக்கிய ரீதியான மொழியின் ஆக்க கர்த்தா இந்த வாசகனே என்றார்கள். வாசகன் நவில்தொறும் புதுப்புது அர்த்தங்களை இலக்கியத்தில் இனங்காணப்படுவதனாலும் ஒவ்வொரு வாசகனின் பார்வையும் ஆளுக்கு ஆள் வேறுபடுவதனாலும், இலக்கியம் இறுதி ஆய்வில் என்ன, கூறுகின்றது என்பதை அறிந்து கொள்ளல் பின் போடப்பட்டே வரவேண்டியுள்ளது. ஜே.உறிலிஸ் மிலர், போல் டி மான் ஆகியோர் இந்த முறையிலான திறனாய்வில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர்.

சிக்மன்ட் ஃப்ரொய்டின் உளவியல் ரீதியான திறனாய்வு முறையையும் கட்டமைப்பு அவிழ்ப்புக் கோட்பாட்டுக்குள் வகுக்கலாம் என்பர். ஜாக்லகான் இந்தப் பாங்கைப் பின்பற்றியவர்.

பெண்ணியம் நோக்கிலமைந்த திறனாய்வு என்ன கூறுகிறது என்றால் இலக்கிய மொழிப் பிரயோகத்திலும் ஆணாதிக்கம் மேலோங்குவதாகவும், பெண்ணின் நிலை நின்று அணுகும் முறை வரவேற்கப்படவில்லை என்பதுமாகும். இதனை நிவிர்த்தி செய்ய பெண்ணியல் வாதத் திறனாய்வாளர்கள் முயல்கிறார்கள்.

மார்க்சிய பெண்ணியம் சார்ந்த அணுகுமுறைகளின் கூட்டுப் பாங்கை நவ வரலாற்றில் வாதத் திறனாய்வு முறையில் காணலாம். பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் இடம் பெற்று வரும் இந்த மேலைத்

திறனாய்வு முறைகள் தமிழ் இலக்கியத்துக்குத் தற்போதைக்குப் பொருந்தாதென்பது எனது கருத்து.

பல்நெறி சார்ந்த செய்முறைத் திறனாய்வே, எழுத்தாளனின் ஆக்கத் திறனையும், படைப்பையும் மதிப்பிட நமக்கு உதவுகிறது. திறனாய்வு என்பது இலக்கியத்துடன் பின்னிப் பிணைந்தது, எனவே அது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

- புதுமை இலக்கியம் - இலக்கியப் பேரரங்கு 1996 மலர்

புறநாடு ஆய்வு: முன்னைய கதைகள்

புறநாடு ஆய்வு எழுதிய 'இரவின் ராகங்கள்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிலே, 1968 முதல் 1987 வரை அவர் எழுதியுள்ள சிறுகதைகளில் பன்னிரண்டு இடம் பெற்றுள்ளன. இந்தக் கதைகள் மூலம் நாம் மூன்று விஷயங்களை அறிந்துக் கொள்கிறோம், கொள்ளலாம்.

ஒன்று: இலங்கையிலே தமிழ் பேசப்படும் இடங்களில் எல்லாம் பேச்சுத் தமிழ் இடத்துக்கு இடம் வேறுபாடு அடைகிறது. அந்த அந்தச் சுற்றாடல்களை மையமாக வைத்துக் கதை எழுதும் போது, அப் பேச்சுத் தமிழின் நுண்ணிதான வித்தியாசங்களைத் தன்னால் எழுத்தின் மூலம் கொண்டு வர முடியும் என்பதைக் கதாசிரியர் நிரூபிக்கிறார்.

இரண்டு: ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை ஆசிரியர்களும், நாவலாசியர்களும் அனேகமாகத் தமது பகைப்புலன்களை வடமாகாணத்தோடும், மலைநாட்டோடும் வைத்துக் கொள்கிறார்கள். தமிழ் பேசப்படும் இடங்கள் பல இருக்கின்றன. அந்த அந்தப் பகுதி எழுத்தாளர்கள் கூட தமது சூழலைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டு எழுதியதோ மிகக் குறைவு. உதாரணமாக அண்மைக்காலம் வரை கொழும்பு, சிலாபம், நீர்கொழும்பு, அனுராதபுரம், பொலநறுவை போன்ற இடங்கள் கதை நிகழும் இடங்களாக வருவது அபூர்வம். இந்த நிலையிலே, கதாசிரியர் பஹார்தீன் ஆப்டன் தமது கதைகள் சிலவற்றைத் தாம் அறிந்த நாவலப்பிட்டி என்ற இடத்தையும் கடந்து, வேற்றிடங்களைக் கூடக் கதைப் புலன்களாக அமைத்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கது.

மூன்று: பஹார்தீன் ஆப்டன் தேர்ந்தெடுத்துள்ள பாத்திரங்கள் நடந்து கொள்ளும் முறை, கதைகளின் அடிநாதத்துடன் இணைந்தவாறு இருப்பதனால், இக்கதைகள் இயல்பாய் அமைந்து விடுவதும் வரவேற்கத்தக்கது.

இந்த மூன்று அம்சங்களையும் குறிப்பிட்டு விட்டு, இனி இக்கதைகள் பற்றிப் பார்ப்போம்.

பஹார்தீன் ஆப்டன் ஐந்து தசாப்தங்களுக்கு முன் எழுதிய கதைகளுக்கும் அண்மைக் காலங்களில் எழுதி வரும் கதைகளுக்கும் இடையில் வித்தியாசங்கள் இருப்பது இயல்பே. அவருடைய புதிய கதைகளில் இருக்கும் உருவ அமைதியும், கதை சொல்லும் ஆற்றலும், மனித உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளும் விதமும் அவருடைய

பழைய கதைகளில் அவ்வளவாக அமையவில்லை. இதுவும் புரிந்து கொள்ளத்தக்கதே.

சிறுகதைக்கும், தன்னுணர்ச்சிப் பாடலுக்கும் (லிரிக்) இடையே நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு என்பர். சிறுகதையும் ஒரு கலை. கலை என்னும் பொழுது இங்கே Craft (எழுதும் நுட்பமுறை) என்ற அர்த்தத்திலேயே குறிப்பிடுகிறேன். கவிதையும் செட்டானது. சிறுகதையும் செட்டாக இருத்தல் வேண்டும்.

நமது எழுத்தாளர்கள் பலர், சமுதாயப் பிரச்சனைகளைக் கதைகளாக அமைத்துத் தந்திருக்கின்றனரேயொழிய சிறுகதைகளைக் கவினுற ஆக்கித் தந்திருப்பது வெகு அபூர்வம். உள்ளடக்கக் கனதியைச் சுவையுடன் வார்க்கும் சந்தர்ப்பம் எமது எழுத்தாளர்களுக்கு இருந்ததில்லை. இதற்குக் காரணம் அவர்கள் தமது கதைப் பொருள்களாக ஒரு சில பண்புகளையே எடுத்துக் கொண்டமைதான். நலிவுற்ற மக்களின் வாழ்க்கைச் சித்திரிப்பே அதிகம். கடந்த காலங்களில் தவிர்க்க முடியாமற் போயிருக்கலாம். இந்த நாட்டு மக்களிற பெரும்பாலானவர்கள் சாதாரண வறிய மக்களே. சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கைப் போக்குகளில் மெருகுக்குச் சந்தர்ப்பமும் வசதியும், தேவையும் இருப்பதில்லை. அதேசமயம் வாழ்க்கை என்றும், அனுபவம் என்றும் வரும் பொழுது, குறிப்பிட்ட சூழலுக்குள் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை மாத்திரமே முழுப் பண்பாட்டுக் கோலம் என்றும் மருண்டு விடக்கூடாது.

தமிழ்நாட்டிலே மறைந்து போன எழுத்தாளர் 'ஆதவன்', கவிதை போன்ற கதைகளை எழுதி வரும் 'பிரபஞ்சன்' போன்றவர்களின் கதைகள் எவ்வாறு சந்தோஷமளிக்கின்றன என்பதை கலைப்

பயிற்சியுடைய நம்மிற் பலர் ஏற்றுக் கொள்வோம். சிறுகதை ஆக்கத்திற்கூட Craft, Technique போன்றவை எல்லாம் அவசியம். ஒரு வாசகனைக் கவர்ந்திழுக்க இந்த நுட்பங்கள் சிறுகதை ஆசிரியனுக்கும் தேவை.

எமது ஆய்வாளர்கள், விமர்சகர்கள் நமது எழுத்தாளர்களின் கதைகளில் பலவீனங்களைச் சுட்டிக்காட்டுவது இல்லை. இப்பொழுது எனது அவதானிப்புகளைப் பார்ப்போம்.

'புதுப்பட்டிக் கிராமத்திற்குக் கடைசி Ticket' என்ற கதையை அருமையாக எழுதிக் கொண்டு வந்த ஆசிரியர், கடைசிப் பந்தியை மெல்லிதான இணைப்புத் தொடரை அறிமுகப்படுத்தாமல், போக்கோடு போக்காகச் சேர்த்திருப்பது ரசக்குறைவாக இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும்.

இதே போலவே 'இரவின் ராகங்கள்' என்ற மற்றொரு வரவேற்கத்தக்க, செட்டான கதையிலே, "அப்துல்லா விடியற் காலையில் மண்டையைப் போட்டு விட்ட செய்தி...." என்று ஆரம்பிக்கும் பந்தியை சட்டென்று அறிமுகப்படுத்தியிருக்கக்கூடாது என நினைக்கிறேன்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே, இந்தக் குறைபாடுகளை விரிவாக விளக்கிக் கூற முடியாது இருப்பதனால், பஹார்தீன் ஆப்டினின் ஆக்கபூர்வமான பங்களிப்பை விதந்துரைப்பதும் நமது கடமையாகும்.

மண்ணின் செல்வங்கள்

அம்பாறை மாவட்ட முஸ்லிம் கிராமம் ஒன்றிலே, 60 வயதை எட்டிப் பிடிக்க இருக்கும் அப்துல் ஜபார் என்ற விவசாயியின் அனுபவத்தை எடுத்துக் கூறும் இக்கதை, சமூக நிலவரத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

கதை எழுதப்பட்ட முறை குறிப்பிடத்தக்கது. பாத்திர வார்ப்பு, விறுவிறுப்பு, திருப்புமுனையான உச்சக் கட்டம் ஆகியன வரவேற்கத்தக்கவை. தனது சொந்தக் காணிக்காக இந்த மண்ணின் செல்வர் நப்பாசையுடன் ஏங்குவதையும், எதிர்ப்பார்ப்பதையும், ஏமாற்ற உணர்வைப் பெறுவதும், "காலங்காலமாக ஏமாற்றமடைந்ததன் எதிரொலிதான் அவரை அவ்வாறு செயலிழக்கச் செய்தது" என்ற வாசகமும் - கதைக்கு ஒரு வலுவைக் கொடுக்கின்றன. குக்கிராமச் சூழலை ஆசிரியர், அப்பிராந்தியப் பேச்சு வழக்கின் மூலமும் சூழல் விபரிப்பு மூலமும் சித்திரிக்கிறார்.

ஒருவர் ஒரேயொரு 'காயை'த்தான் நகர்த்தினார். மறுகணம் எதிராக இருந்தவர் நான்கைந்து காய்களை 'வெட்டி'த் தோல்வியுறச் செய்தார்.

அனைவருக்கும் அது ஒரு சாதாரண காட்சியாகத்தான் தென்பட்டது. ஆனால் அவருக்கு மட்டும் அது ஓர் ஆழமான உண்மையை உணர்த்துவது போல் தோன்றியது. 'எங்கட வாழ்க்கையும் ஒரு வகை டாம் இழுப்புத்தான்....' என்று அவர் முணுமுணுத்தார். அது மற்றவர்களுக்குப் புரியவில்லை. 'காய்ச்சலால் உழறுதல்' என்று கருதிக் கொண்டனர். 'இந்த மண்ணின் செல்வங்கள்' என்று

குறிப்பிட்டு எதையோ சொல்ல முயன்றார். மீண்டும் இருமல் தணிக்கை செய்து விட்டது.

‘அவர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்ற கதையிலே, அவகட, கொண்டார, வெளிசாக்கிறயாம், மொழுக, கசலி, கெடக்கு, அவவ, அவட, சோறு அவிக்க, ஒதவியாக, புள்ளகள, அவக, பேசிக் கெடக்கு, நெல்லு காய வைக்கப் போற, சேனை வெளிச் சாக்கப் போன, வந்தா வுட்ட வாப்ப அடிக்கிற, தீன் கொண்டு போன, கழிகி காயப்போட, சொல்லத்தான் இருந்த போன்ற அனுராதபுர மாவட்ட முஸ்லிம் மக்களின் சொற்களையும் தொடர்களையும் பஹார்தீன் ஆப்டன் சேர்த்திருப்பது கதையிலே இயல்புத் தன்மையைத் தருவதுடன், கிராமிய மட்ட மக்கள் இன்னமும் கட்டுப்பெட்டித்தனமாக இருப்பதையும் காட்டுகிறார்.

சிலாபம் மாவட்டச் சித்திரிப்பாக அமையும் ‘முரண்பாடுகள்’ மற்றுமொரு சமுதாயச் சித்திரிப்பு. ‘ஊருக்கு உபதேசம், உனக்கல்லடி’ என்பது போல முற்போக்காக நடந்து கொள்ள வேண்டியவர்கள், ஓர் தூய உள்ளத்தின் அன்பளிப்பைச் சாதியுணர்வினால் நிராகரிப்பது கீழ்த்தரமானது என்பதை வெகு நேர்த்தியாக பஹார்தீன் ஆப்டன் வரைந்திருக்கிறார்.

இவ்வாறு மலையக முஸ்லிம் பின்னணி, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை மாவட்டப் பின்னணி, கொழும்பு போன்றவற்றையும் உள்ளடக்கி இவர் எழுதியுள்ள கதைகள் உண்மையிலேயே புதிய தகவல்களைத் தருவதுடன், ஆசிரியரின் ஆழ்ந்த மனிதாபிமான ஈடுபாட்டின் விளக்கங்களாகவும் அமைகின்றன.

ஒவ்வொரு கதையையும் தனித்தனியாக எடுத்து ஆராயப் புகுந்தால் கூறியது கூறல் என்ற குற்றத்திற்கு உள்ளாகலாம்.

பஹார்தீன் ஆப்டன் மிகவும் அடக்கமானவர். அதேபோன்று அவர் கதைகளும் ஆர்ப்பாட்டங்கள் சோடனைகள் இல்லாமல் நேரடியாகவே சொல்ல வந்ததைச் சொல்லி விடுகின்றன. மிக நுட்பமாக அவதானிப்புகளைப் பதிவு செய்யக்கூடிய அவருக்கு நேர்த்தியும் கை கொடுக்கும் பொழுது, அவரது படைப்புகள் மேலும் செழுமை பெறும்.

தி.ஞானசேகரனின் சிறுகதைகள்

கிருவறை எழுதிய தீர்ப்பு, என்ற தலைப்பிலே கதாசிரியர் தி.ஞானசேகரன் முற்றிலும் புதுமையானதொரு கதையை அண்மையில் எழுதியிருந்தார். கருத்தரித்தல் பற்றிய சில தகவல்கள் கதையோட்டத்துடன் தரப்படுகின்றன. சிறுகதைக்கேயுரிய பண்புகளைக் கொண்டதாகவும், செட்டாகவும் கதாசிரியர் வடிவமைத்திருக்கிறார். கதை முடிவும் எதிர்பாராததொன்று. அதே வேளையில் இன வேறுபாடுகளிடையே கூட முரண்பாடு நிலை இருப்பதையும் காட்டியுள்ளார். இது ஓர் அருமையான கதை என்பது எனது மதிப்பீடு.

இந்தக் கதை உட்பட 11 கதைகள் அடங்கிய தொகுப்பே, 'அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக் குட்டியும்' எனும் நூல்.

இத்தொகுப்பில் விசேடமாகக் குறிப்பிட வேண்டியவற்றுள் ஒன்று, இதில் இடம் பெற்றுள்ள அணிந்துரையாகும். அணிந்துரை என்று மட்டுமல்லாது, அருமையான திறனாய்வாகவும் பேராசிரியர். கா. அருணாசலம் தந்துள்ளார்.

தி.ஞானசேகரனின் ஏனைய கதைகள் பற்றிய எனது மதிப்பீட்டுக் குறிப்புகள்.

இத்தொகுப்புக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தலைப்பு உள்ளடக்கும் கதை நேரிடையாகக் கதையைச் சொல்லிவிடும் உத்தியைக் கையாள்கிறது. அநாவசியமான பூச்சுக்கள் கிடையா. அதிக பூடகம் இல்லை. பேரினவாதச் செயல்களுக்கு எதிரடி கொடுப்பதும், தற்பாதுகாப்புக்காக எதிரியைத் தாக்குவதும் வேறுவழியில்லாமல் செயற்படுத்த வேண்டியதொன்று என்ற கருத்தை ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார். கதை எழுப்பும் சலனம் பாதிக்கப்பட்டவர்களைப் பெரிதும் ஆட்கொள்ளும். சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் அவசியம் உடனடியாக மொழிபெயர்ப்புச் செய்ய வேண்டிய கதை இது.

பகிடிவதை (Ragging): விவணபாங்கில் அமையாது உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடாக வரையப்பட்டிருக்குமாயின், கட்டுக்கோப்பும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும். பகிடிவதை என்ற பெயரில் விபரீத, அநாகரிகச் செயல்கள் இடம் பெறும் காட்சிகளைத் தந்து அதன் மூலம் படிப்பினையையும், காருண்யத்தையும் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

புன்னாலைக்கட்டுவனில் பிறந்து மலையகத்தில் நெடுங்காலமாக வாழ்ந்து, அப்பிரதேசத்திலுள்ள அடிமட்ட மக்களின் அவல வாழ்க்கை நிலைமைகளைத் தத்ரூபமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர். நிறையவே தகவல் கிடைக்கின்றன. கதை முடிவும் எதிர்பாராத விதமாக அமைகிறது. அண்மையில் எழுதப்பட்ட கதையாக இருந்த போதிலும் புதுப் புனைவாக இக்கதை அமையவில்லை என்பது எனது கணிப்பு. கதையின் பெயர் 'சீட்டரிசி'.

மலையகப் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட மற்றொரு கதை 'திருப்புமுனைத் தரிப்புகள்'. கற்றலுக்கு வேண்டிய சூழல் மலையகத்தில் இன்னமும் இல்லை என்பதைக் கதாசிரியர் பல நிகழ்ச்சித் தொடர்கள் மூலம் காட்டுகிறார். "சூழலில் இருந்த கவனச் சிதறல்கள் யாவும் அவனது வைராக்கியத்தில் கரைந்து போயின" என்றும் கூறி கதையை முடித்து நம்பிக்கையூட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

'சோதனை' என்ற கதை இன்றைய நடப்புகளின் விஸ்தரிப்பு. தமிழ் இளைஞர்கள் படும் அவஸ்தைகளை எடுத்துரைக்கும் கதை. விறுவிறுப்பான நடையில் ஆசிரியர் எழுதுகிறார்.

கால் நூற்றாண்டுக்கு முன் எழுதப்பட்ட கதை 'உள்ளும் புறமும்'. கதை கூறும் செய்தியை நாம் வரவேற்றாலும், கதை எழுதப்பட்ட முறை பத்திரிகைக் கதை போன்று சம்பிரதாயமானது.

இதே மாதிரி, 'கோணல்கள்' கதையும் அமைந்துள்ளது. அதேவேளையில் 70களிலே புதிய கோணத்தில் நின்று, கதையின் மையக்கருத்தை யதார்த்தபூர்வமாக ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார்.

எழுபதுகளில் எழுதப்பட்ட மற்றொரு கதை 'எங்கோ ஒரு பிசகு'. ஆயினும் படிப்பவர் சிந்தனைக்கு ஒரு நியாயமான கேள்வியை ஆசிரியர் எழுப்பியுள்ளார். மிகவும் சுவாரஸ்யமான முறையில் கதையை ஆசிரியர் எழுதிச் செல்கிறார். சாதிப் பிரக்ஞை கொண்ட பிரகிருதிகளின் மறுபக்கத்தை ஆசிரியர் காட்டியிருக்கிறார்.

முப்பது வருடங்களுக்கு முன் எழுதப்பட்ட காதற்கதை 'குமிழி'. ஒருதலைக் காதற்கதையைச் சுவையான முறையில் ஆசிரியர் எழுதுகிறார். ஏமாந்த ஓர் நெஞ்சத்தின் உணர்வுகளும் குறிப்பாக உணர்த்துவிக்கப்படுகின்றன.

1965இல் எழுதப்பட்ட கதை 'கடமை'. இக்கதையில் ஒரு டாக்டர் தர்மசங்கடத்திற்கு உள்ளாகிறார். தனது கடமையைச் செய்துவிட்டதில் திருப்தி கொள்கிறார். கதை நன்றாகவே எழுதப்பட்டுள்ளது.

கூட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும் பொழுது நாவல் இலக்கியத் துறையில் முக்கிய கவனம் பெற்றுள்ள தி.ஞானசேகரன், சிறு கதை இலக்கியத்துறையிலும் நன்கு பரிச்சயம் பெற்ற எழுத்தாளராகத் திகழ்கிறார் எனலாம். இவருடைய புதிய பார்வைப் பின்னல்கள் வரவேற்கத்தக்கவை.

ஞாயிறு தினக்குரல்: 23-05-1999

கோகிலா மகேந்திரனின் உளவியல் சார்ந்த கதைகள்

முத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களிடையே உளவியல் சார்ந்த
படைப்புகளைத் தருபவர்கள் அனேகமாக இல்லையென்றே கூறலாம்.
ஆயினும் கோகிலா மகேந்திரன் என்ற பெண் எழுத்தாளரின் கதைகள்
எனக்கு அதிகம் பிடித்திருக்கின்றன.

கே.எஸ்.சிவகுமாரனும் தனது "இருமை" என்ற சிறுகதைத்
தொகுப்பில் சில உளவியல் சார்ந்த கதைகளைத் தந்திருப்பதும்
பிடித்ததற்கான காரணங்களில் ஒன்றாய் இருக்கலாம்.

1970களில் கோகிலா மகேந்திரன் எழுத ஆரம்பித்தார்.
செய்தித் தாள்களிலும், வானொலியிலும் அவரது படைப்புகள்
அறிமுகமாகின. சிறுகதைப் போட்டிகளில் பல பரிசுகளைப்
பெற்றிருக்கிறார். இவருடைய முதற் சிறுகதைத் தொகுதி "மனித
சொருபங்கள்".

அடுத்த தொகுதி "முரண்பாடுகளின் அறுவடை". தலைப்பே உளவியலின் அடிப்படையில் அமைந்திருப்பது அவதானிக்கத்தக்கது. இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள 14 கதைகளும் ஏதோவொரு விதத்தில் முரண்பாடுகளைத்தான் தீட்டுகின்றன.

என்னுடைய கணிப்பின்படி எந்தவொரு கதையுமே சோடை போகவில்லை. கதையின் ஜீவனும், வார்ப்பும் இணைவதனால், கதை உள்ளடக்கம் வேறு, உருவம் வேறு என்று பிரித்துப் பார்க்க முடியாதவாறு கதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

இன்றைக்கு சுமார் 30 வருடங்களுக்கு முன் வெளிவந்த இத்தொகுப்பிலே, "உண்மைகள் பளிச்சிடுகின்றன. உள்ளத்தின் ஒளி வாக்கிலும், எழுத்திலும் ஒலிக்கின்றது". அதே வேளையில், உண்மைகளை மட்டும் தெரிவிப்பதனால் இலக்கியம் கலையாகி விடுவதில்லை.

இலக்கிய வடிவத்தைக் கலையாகவும் ஆக்கும் ஆற்றல், நிறைந்த பயிற்சியினாலும், தேர்வுத் திறனினாலும் சாத்தியமாகிறது. கலைமெருகு அல்லது நயம் என்பதை எழுத்தாளனின் தனித்திறமையால் (Individuality and Talent) வருவது, படைப்பாளியின் பார்வையால், சமூக அவதானிப்புகளினால் வருவது, படைப்பாளி நோக்கு கோணத்தினால், படைப்பாளி பொருள் கொண்டு விளக்கும் முறையினால் வருவது.

கோகிலா மகேந்திரன் பெண்களின் பெயர்களில் மறைந்து நின்று எழுதும் ஆண் எழுத்தாளர் அல்லர். அவர் உண்மையிலேயே ஒரு புதுமைப் பெண் தான்.

தமிழ்நாட்டில் அம்பை (C.S.லக்ஷ்மி), காவேரி (லக்ஷ்மி கண்ணன்), ராஜம் கிருஷ்ணன் போன்று கோகிலா மகேந்திரனும் தனது தனித்தன்மையால் மேலெழுந்து நிற்கிறார். தமிழ்நாட்டு ஜனரஞ்சகப் பெண் எழுத்தாளர்கள் போன்று அசட்டு அபிமான உணர்ச்சிகளைப் பெரிதுபடுத்தி எழுதும் Sentimental அல்லது Melodramatic எழுத்தாளர் அல்லர் அவர்.

ஈழத்திலே எழுதும் பெண் எழுத்தாளர்கள் சமூக/தனிமனிதப் பிரச்சனைகளை யதார்த்தபூர்வமாக எழுதி வருகிறார்கள் எனலாம். முதுநிலை எழுத்தாளர்களுள் பத்மா சோமகாந்தன், குறமகள், பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, ராஜேஸ்வரி பாலசுப்ரமணியம், அன்னலட்சுமி, ராஜதுரை, யோகா பாலச்சந்திரன், மண்டூர் அசோகா, தாமரைச் செல்வி போன்றவர்கள் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே சிறப்பாக எழுதத் தொடங்கியவர்கள். இப்பொழுது குறிப்பிடத்தக்க படைப்புகளை புதிய பரம்பரை எழுத்தாளர்கள் எழுதி வருகின்றனர்.

இன்றைக்கு 30 வருடங்களுக்கு முன் நான்கு பெண் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைத் தொகுதிகளே வெளிவந்தன. "பூங்கோதை" சமூக அநீதிகளை இனங்கண்டு ஆத்திரப்பட்டார். மண்டூர் அசோகா கிராமியச் சூழலில் மனித உறவுகள் செயற்படும் விதத்தைக் காட்டினார். யோகா பாலச்சந்திரன் பெண் விடுதலை தொடர்பான சமூக அசைவாக்க உறவுகளைச் சித்திரித்தார். இவர்களைப் போலும், இல்லாமலும் எழுதிய பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை சமூகத்தையும், பெண்ணின் ஆசாபாசங்களையும் சித்திரித்தார்.

கோகிலா மகேந்திரன் மனித உறவுகளை உளவியற் பாங்குடன் சமூகப் பின்னணியில் தொட்டுக் காட்டினார். உணர்ச்சிப்

பரிவர்த்தனை கலைநயமாகவே வந்து வாய்த்துவிடுகிறது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக்கு வெளியேயும் அவர் பெற்ற அனுபவங்களைத் திரட்டி அவரால் எழுத முடிந்தது.

“முரண்பாடுகளின் அறுவடை” தொகுப்புக்கு கலாநிதி கனகசபபதி நாகேஸ்வரன் பயனுள்ள முன்னுரையைத் தந்திருப்பதும் அவதானிக்கத்தக்கது. அவருடைய கருத்துக்களில் இதுவும் ஒன்று.

“நையாண்டிப் பண்புடனும், நகைச்சுவை மிளிர்வும், உள்ளூரச் சிரித்திருக்கவும், பேச்சோசையை அனுபவிக்கவும் இடம் தருகின்ற மகிழ்வூட்டு இலக்கிய வடிவமாகவும் விளங்குகின்றது”.

கோகிலா மகேந்திரன் ஏன் அப்பொழுது எழுதினார்?

“எனது ஆத்ம திருப்திக்காகவும், என் அனுபவ முத்திரைகளை உங்களுக்குச் சொல்வதற்காகவும், மனித இதயங்கள் அமைதி பெறுவதற்காகவும், மாணவர்கள் நெறிப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதற்காக மட்டுமன்றி, சில சந்தர்ப்பங்களில் எதற்கென்று தெரியாத ஒரு மன உந்துதலினாலும் எழுதுகிறேன்” என்றார் ஆசிரியை.

இவருடைய கதைகள் யாவுமே மனித உறவுகளின் முரண்பாட்டைத்தான் நாடகத் தன்மையுடன் செட்டாக விளங்குகின்றன என்று கண்டோம். ஆண் - பெண் உறவுகளை உளவியல் அடிப்படையில் ஒரு முதிர்ச்சித் தன்மையுடன் விளக்கிக் காட்டுகிறார் ஆசிரியை.

இவற்றிற்கு உதாரணமாக பின்வரும் கதைகள் அமைகின்றன. ‘அன்பிற்கு முன்னால்’, ‘தலைமுறைகள் முரண்படும் போது’,

'அர்த்தமுள்ள ஒரு வாழ்வு அர்த்தமாகிறது'. ஓர் உள்ளம் பேசுகிறது', 'வதை', 'அர்ச்சிக்கப்படாத விக்ரகங்கள்', 'உள்ளத்தால் அடிமைகள்'.

இக்கதைகளில் படித்த பெண்களும், படிக்காத பெண்களும் பாத்திரங்களாக வருகின்றனர். அதேசமயம், படித்த ஒரு பெண்ணின் பார்வையை/நோக்கை விளக்கும் முறையையும் இக்கதைகளில் காண்கிறோம்.

ஆணாதிக்கச் சமுதாயத்தில் பெண்ணடிமைத்தனம் செயற்படும் விதத்தையும், அதேசமயம், இச் சம்பிரதாயங்களையும் மீறி மனித இதயங்கள் சுருதியுடன் பேசுவதையும் அலட்டிக் கொள்ளாமல் கோகிலா மகேந்திரன் வெளிப்படுத்துகிறார்.

இக்கதைகளில் வரும் பெண்களுடன் சம்பந்தப்பட்ட ஆண்கள் ஏன் அப்படி இதமாக நடந்து கொள்கிறார்கள் என்பதற்கு உளவியல் காரணங்களையும் காட்டாமற் காட்டுகிறார் ஆசிரியை. எனவே, வெறுமனே ஒரு பெண்ணின் ஒருதலைப்பட்சமான பார்வை என்றோ, ஒரு பெண்ணின் View Point என்றோ தட்டிக் கழிக்க முடியாதவாறு, ஆணின் சார்பிலும் நின்று கதாசிரியை எழுதுவது, அவருடைய கதைகளுக்கு நம்பகத் தன்மையை ஏற்படுத்துகிறது.

உதாரணமாக - 'அன்பிற்கு முன்னால்' என்ற கதையில் படித்த ஆணும் பெண்ணும் நாகரிகமாகவும், உளத்தூய்மையுடனும், சூழலை மீறி, உணர்வுகளை நிதானமாக வெளிப்படுத்தும் பாங்கு பாராட்டத்தக்கது. இக்கதையில் கடைசிக் கட்டத்தில் ஒரு பகுதி இவ்வாறு அமைகிறது.

“துன்பப்படுகிறவையனைப் புரிஞ்சு கொண்டு அவைக்கு உதவி செய்யும் ஆவலும் அன்புமாகிய பெரிய செல்வங்கள் உங்களிடே இருக்கே! அது போதாதா சிவம் - உதட்டில் முட்டி வந்த வார்த்தைகளை வெளியிடவில்லை நான். மாறாக என் இதழோரத்தில் ஒரு சிறு புன்னகை மட்டும் தோன்றுகிறது. திடீரென்று குனிந்து கொண்ட நான் அந்தப் புன்னகையை மறைக்க முயற்சிக்கிறேனா?”

அதேபோல, “ஓர் உள்ளம் பேசுகிறது” என்ற கதையிலே, படிக்காத மனைவிக்கும், டாக்டர் கணவனுக்கும் உள்ள தாம்பத்திய உறவை அழகாகச் சித்திரிக்கிறார் கோகிலா மகேந்திரன். தனக்கு லாபம் கிடைத்திருக்கும் என்று ஒரு கணம் நினைத்த பொழுதும், தனது கணவனோ லஞ்சத்தை அல்லது அன்பளிப்பை ஒதுக்கித் தள்ளிய போது, மனைவி கூறுகிறாள்: “எனக்கு மனதுக்கை ஏதோ செய்யுது. சந்தோஷமோ, கவலையோ, பெருமையோ, ஆற்றாமையோ என்று ஒண்டுமா விளங்கேல்லை” இவ்விதம் முற்றுப்பெறா உணர்வு நிலையை ஆசிரியை காட்டுகிறார்.

அவருடைய கதைகளின் பொருள்கள் இவை எனக் கூறலாம்: சாதி வேறுபாடுகள், மூடநம்பிக்கை, தலைமுறை இடைவெளி, வறுமையின் எல்லை, சீதனத்தொல்லை, மனிதாபிமானம், வாழ்க்கைநெறி, ஆசிரிய உலகம், சிறுவர் உள்பாங்கு, மாற்றத்திற்கு அனுசரணையாய்ப் போதல், கலைக்கு விலைபேசல், புதியவற்றை இனங்கண்ட போதும் சுதாகரிக்க மறுத்தல்.

சமூக யதார்த்தத்தின் பின்னணியிலே, உளவியல் சார்ந்த யதார்த்தங்களைக் காட்டும் எழுத்தாளர்கள் ஓரிருவரே உள்ளனர். சட்டநாதன், உமா வரதராஜன், சாந்தன் போன்றவர்கள் புறநடையாக

எழுதுகிறார்கள் என்பதும் உண்மை. அப்படிப் பார்க்கும் பொழுது கோகிலா மகேந்திரனின் பங்களிப்பு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

“பெண்ணின் மனதை பெண்ணே அறிவர்” என்ற கூற்றுக்கிணங்க, கோகிலா மகேந்திரனின் பெண் பாத்திரங்கள் தத்ரூபமாக வார்க்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, ‘அன்பிற்கு முன்னால்’, ‘நிமிரும் ஊனங்கள்’, ‘அர்ச்சிக்கப்படாத விக்किரகங்கள்’, ‘உள்ளத்தால் அடிமைகள்’ ஆகிய கதைகளைக் குறிப்பிடலாம்.

நேரடி அனுபவ வீச்சினால் எழுதப்பட்டவை போன்று நயமான முறையில் கதைகளைப் படைத்திருக்கும் கோகிலா மகேந்திரன் பாராட்டுக்குரியவர்.

மாலின் என்பவரின் கண்டனம்

எனது 'திறனாய்வுப் பார்வைகள்' என்ற நூல் பற்றி மாலின் அவர்கள் 'வரவு' என்ற மகுடத்தில் எழுதிய 'குறிப்பு' தொடர்பாக இவ்விளக்கம் அமைகிறது.

வழமையில் மதிப்புரைகளுக்கெல்லாம் நூலாசிரியர்கள் குறிப்புகள் எழுதுவதில்லைத்தான். ஆயினும் சரிநிகர், தேர்ந்த அறிவும், பயிற்சியும் உள்ள வாசகர்களிடத்தில் நல்ல மதிப்பைப் பெற்று வருவதனால், அதில் இடம் பெறும் எழுத்துக்கள், சரிநிகர் தளத்தினின்று விலகுவது விரும்பத்தக்கதல்ல என்பதைச் சுட்டிக்காட்டவே இதனை எழுதுகிறேன்.

புத்தகத்தின் பெயர் திறனாய்வுப் பார்வைகள். அது 'பத்தி எழுத்துக்களும் பஸ்திரட்டுக்களும்' எனும் வரிசையில் முதலாவது நூல்.

“இந்நூலில் இடம் பெற்ற கட்டுரைகள் யாவும் ஆழமான விமரிசன நோக்குடையவை அல்ல. அதனை மேற்கொள்வதையும் தனது பணியாக கே.எஸ். புரிந்து கொள்ளவில்லை. ஆனால், தமிழில் பல்வேறு நூல்கள், எழுத்தாளர்கள், கட்டுரைகள் என்பவற்றை வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்துவரும் அவரது பணியை நாம் குறைத்து மதிப்பிடவும் முடியாது” - என்று ஒரேயடியாக, மேதாவித்தனத்துடன் எனது நூலில் இடம் பெற்ற கட்டுரைகளை (முழுமையாக வாசித்திருப்பாரோ என்று எனக்குச் சந்தேகம். நக்கலாக எழுதுவது ‘விமர்சனம்’ என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள் போலும்) மதிப்புரைக் குறிப்பு எழுதியவர் மட்டந்தட்டியிருக்கிறார். நெஞ்சில் ஒரு முள்ளாக இது குத்தியது.

மதிப்புரைக் குறிப்பு, மதிப்புரை, அறிமுகம், திறனாய்வு, பத்தி எழுத்து, ஆய்வு போன்ற தொடர்கள் ஆழம் போன்ற சொற்கள் ஆகியவற்றிற்கு சரியான விளக்கம் நமது தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பலருக்குத் தெரியவில்லை என்பது எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

என்னைக் காணும் நமது தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அல்லது வாசகர்களிற் சிலர், “நீங்கள் ஆங்கிலத்தில் தமிழ் எழுத்துக்களை அறிமுகஞ் செய்வது நல்லதொரு சேவை” எனப் பாமரத்தனமாகக் கூறும்பொழுது, நான் மரியாதை குறித்து ‘அறிமுகம்’ என்ற சொல் தொடர்பாக விவாதிப்பதில்லை. இவர்கள் எல்லாம் ஆங்கிலக் கட்டுரைகளிலுள்ள திறனாய்வுப் பார்வையைக் கருத்தில் எடுத்துத் திறனாய்வுப் பத்தி எனக் கூற முன்வருவதில்லை. ஆங்கில பத்திகளை இவர்கள் ஆழ்ந்து, அமர்ந்து படிக்காத காரணத்தினாலோ என்னவோ, ‘புத்திஜீவி’ என்ற, பொருத்தமற்ற பிரயோகத்தைப் பாவிப்பது போல, ‘அறிமுகம்’ என்ற பதத்தையும் பாவிப்பார். ஆயினும்

இந்தப் பத்திகளைப் பிரசுரிக்கும் ஆங்கிலப் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், தமிழ்ப் புத்தகங்கள், கலை வெளிப்பாடுகள் மாத்திரமன்றி, ஆங்கில நூல்கள், கலைகள், சிங்கள திரைப்படம், நாடகம் போன்றவை பற்றியும் 'திறனாய்வு' அடிப்படையில் நான் எழுதுவதனால் தான் என்னையும், இந்நூல்கள், கலைகள் பற்றி எழுதச் சொல்கின்றனர், பிரசுரிக்கின்றனர். வெறுமனே 'அறிமுகம்' செய்யும்படி அவர்கள் பணிப்பதில்லை.

அடுத்த சொல் 'ஆழம்'. ஆழமான எழுத்து என்று இவர்கள் எதனை நினைக்கிறார்கள் என எனக்குத் தெரியவில்லை. மிகமிக ஆழமான விஷயங்களைச் சுருக்கமாக எழுதுவது அவ்வளவு இலகுவானதல்ல. பயிற்சி நிறையத் தேவை. திருக்குறள் குறுகத் தறித்தது. அடிக்குறிப்புகள், மேற்கொள்கள் சகிதம், அரசியல், சித்தாந்த அடிப்படையில் எழுதப்படுபவைதான் 'ஆழமான' எழுத்து என்றால், நான் அதற்கு உடன்படமாட்டேன். காரணம், அத்தகைய எழுத்துக்களில் பெரும்பாலும் புத்தம்புதிய பார்வை இருப்பதில்லை. பிறர் கூற்றுக்களை வைத்துத் தொகுக்கப்படுபவைதாம் இந்தப் பெரும்பாலான ஆய்வுகள்.

ஆழமில்லை என்று எழுதுபவர்கள் அப்படிக்கூறுவது எதனால் என்பதை மேலே எனது கணிப்பில் தெரிவித்தேன். அப்படிப் பார்த்தாலும் கூட, எனது திறனாய்வுப் பார்வைகள் என்ற நூலிலே, சுவாமி விபுலாநந்தரை தமிழ் திறனாய்வின் முன்னோடி என்ற ஒரு கருத்தோட்டத்தைக் காரண காரியத் தொடராக விளக்கியிருக்கிறேன். இவ்விதம் முன்னர் எவரேனும் பார்க்கவில்லை. மாலின், இக்கட்டுரை ஆழமில்லாதது என்று கண்டால், எவ்வாறு ஆழமில்லாதது என்று விளக்கியிருக்க வேண்டும். விபுலாநந்தர் வெறுமனே ஒரு 'ரசிக

விமர்சகர்' என்றால் எதற்காக அவர் அவ்வாறு மதிப்பிடப்படுகிறார் என்று தெரிவித்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறில்லாமல், எனது கட்டுரைகள் 'ஆழமற்றவை' என்று மொட்டையாகக் கூறுவது கஞ்சத்தனம் என்பேன்.

'சுப்ரமணிய பாரதியைப் புனைகதையாளர்' என்ற நோக்கில், முன்னர் எவரும் இலங்கையில் மதிப்பீடு செய்ததாக நான் அறியேன். அக்கட்டுரையையும் ஆழமற்றது' என்கிறார் மதிப்புரைக் குறிப்பு எழுதியவர்.

மௌனியின் ஒரு கதையை (அழியாச் சுடர்) எடுத்துக் கொண்டு, அதன் உள்ளடக்கத்தின் 'ஆழத்தையும், வடிவ அமைப்பின் நுட்பங்களையும், முதற்தடவையாக 1966லேயே திறனாய்வு செய்திருக்கிறேன். இக்கட்டுரையும் 'ஆழமற்றதாக', மாலினுக்குப் படுகிறது.

1962 இல் வ.அ.இராசரெத்தினத்தின் 'தோணி' கதையை, வடிவ ரீதியாகப் பகுப்பாய்வு செய்துள்ளேன். இதுவும் 'ஆழமற்றதாகவே' அவருக்குப் படுகிறது.

ரெஜி சிறிவர்த்தன, மேர்வின் த சில்வா ஆகியோர் கலை, இலக்கியம் தொடர்பாக (எஸ்ரா பவுண்டை மையமாக வைத்து) ஆழமான கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருப்பதை உள்ளடக்கும் எனது கட்டுரையையும் 'ஆழமற்றது' என்கிறார் மாலின்.

புதிய விமர்சகர்கள் நம்மிடையே உருவாக வேண்டும் என்று விரும்பும் அதே வேளையில், அவர்கள் பொறுப்பற்ற விதத்தில் வார்த்தைகளைக் கொட்டக்கூடாது என்றும் விரும்புகிறேன்.

கொழும்பில் நான் பார்த்த மேடை நாடகங்கள்

ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து அறுபது, எழுபதுகளில் நான் சில மேடை நாடகங்களை கொழும்பில் பார்த்து, அவற்றின் குறைநிறைகளை எனது பத்திகளில் எழுதி வந்தேன். Drama Criticism தமிழில் இங்கு எழுதப்படாத காலகட்டத்தில் இவற்றை எழுதி வந்தேன். இவற்றைப் படித்துப் பயன்பெற்ற நாடகத் தயாரிப்பாளர்களும் நெறியாளர்களும் தமது எதிர்வினைகளைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள்.

இக்கட்டுரை ஒரு பின்னோக்குப் பதிவு மாத்திரமே.

கொழும்பில் கடந்த கால் நூற்றாண்டாக நான் கண்டுகளித்த நாடகங்கள் பலவும் முக்கியமாக அரசியற்சார்புடைய சமூக

நாடகங்களாகும்; அன்றில் உளவியற்பண்புடைய தழுவல் நாடகங்களாகும். தமிழ் பேசும் மக்களிடையே காணக்கூடிய வர்க்க, சாதிப் பிரச்சனைகள் சம்பந்தமாக சமூக நாடகங்கள் அமைய, மனித உறவுகளின் முக்கியத்துவம் குறித்ததாகத் தழுவல் நாடகங்கள் அமைந்தன. கவிதை வடிவில் வரிகள் உச்சரிக்கப்பட்ட கவிதை நாடகங்களும் பார்வையாளரைக் கவர்ந்துள்ளன. நாட்டுப் பாடல்கள், கிராமிய நடனங்கள் போன்றவற்றை உள்ளடக்கும் நாட்டுக் கூத்துகளும், கவிதை நாடகங்களும் கூட கொழும்பில் மேடையேற்றப்பட்டுள்ளன.

ஐம்பதுகளில் ஹால்டி நாடகங்களும், கேலி நாடகங்களும் கொழும்பில் ஆங்காங்கே மேடையேறத் தொடங்கின. அறுபதுகளில் வரலாற்றுக் கற்பனைக் கதை நாடகங்களும், காவியச் சார்பான நாடகங்களும் மேடைக்கு வந்தன.

எழுபதுகளில் சமூகக் கட்டுப்பாடுடைய நாடகங்கள் எழுதப்பட்டு மேடையேற்றப்பட்டன. எண்பதுகளின் முற்பகுதியில் தமிழ் நாடகத்துறை புதிய அனுபவங்களைப் பரிவர்த்தனை செய்ய முற்பட்டுள்ளன. இது ஒரு பலம். இந்த தசாப்தத்தின் ஆரம்பக் கட்டத்திலே பிறமொழி நாடகங்கள் பெயர்க்கப்பட்டும், தழுவப்பட்டும் மேடைக்கு வந்ததைப் பார்க்கும் பொழுது தமிழ் பேசும் நாடக அபிமானிகளுக்குப் புதிய காட்சி வரிசை ஒன்று திறக்கப்பட்டுள்ளது என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இவ்விதமான முயற்சிகள் முன்னர் இருக்கவில்லை என்றுங் கூறமுடியாது. ஆயினும் வஞ்சம் தீர்ப்பது போல துரித கதியில் இந்நாடகங்கள் பெயர்க்கப்பட்டு மேடைக்கு வந்த முறைமை முனைப்பான வியப்புத்தரும் ஓர் உண்மையாகும்.

பிறமொழி தழுவலா இல்லையா என்ற சமூகப் பொருத்த முடைமை பற்றிய அக்கறையை எழுபதுகளில் மேலோங்கி நின்ற கருத்தாகும். இந்த தசாப்தத்தின் முற்கூறிலே உளவியற்பண்பு வாய்ந்த நாடகங்களையும் உள்ளடக்கும் விதத்தில் நாடகத்துறையை விஸ்தரிப்பது பற்றிய அக்கறை எடுக்கப்பட்டது. ஆங்கிலத்தில் அல்லது வேறு எந்த மொழியில் ஐரோப்பிய, அமெரிக்க நாடகங்களைப் படித்திராத தமிழ் நாடக அபிமானிகள் அத்தகைய நாடகங்களின் அனுபவ வீச்சுகளைத் தாமும் பெறும் வகையில், (தற்போதைய அரசியல், சமூகச் சூழலிலே) பயனுள்ள பணியை இத்தழுவல் நாடகங்கள் அளித்துள்ளன என்றால் அது மிகையாகாது.

நாடகத் துறையில் ஈடுபட்டுள்ள பல்வேறு நாடகக் குழுக்களின் பங்களிப்புகள் பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது, உள்ளூர் நாடகத்துறை வளர்ச்சிக்குப் பல்கலைக் கழகங்கள் அளித்துள்ள பங்களிப்பையிட்டுத் திருப்தியடையலாம்.

இந்த விஷயம் குறித்துத் தமிழிலே ஆர்.சிவானந்தன் ஒரு நூலை எழுதியுள்ளார். பல்கலைக்கழகத் தமிழ் நாடக முயற்சிகள் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மூல நாடகங்கள், மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்கள், மரபுவழி நாட்டுக்கூத்துக்கள் ஆகியன தமிழ் நாடகத்தின் முக்கிய மூன்று பிரிவுகள் என அவர் கூறுகிறார். 1927 - 1952, 1953 - 1970, 1970 - 1977 ஆகிய மூன்று காலப்பகுதிகளை அவர் இனங்காண்கிறார். 1977க்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி நிலைகளை அவர் குறிப்பிடவில்லை. அவர் பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை, அமரர் அ.ந.கந்தசாமி, அ.முத்துலிங்கம், சொக்கன், கே.எம்.வாசகர், எஸ்.தில்லைநாதன், நந்தி, பௌஸுல்

அமீர், என்.சுந்தரலிங்கம், மாவை நித்தியானந்தன், மௌனகுரு, துரை மனோகரன் போன்றோர் பல்கலைக்கழக மூல நாடகங்களை எழுதியவர்களிற் சிலராவர்.

இப்சன், ஹரிந்திரநாத சட்டோபத்யாய, உவைல்ட், மொலியேர், சிஞ்ஜ், செகோவ், ஸ்டீண்ட்பேர்க் Strinnberg, அர்புஸோவ் ஆகியோரின் நாடகங்களும் தமிழில் மேடையேற்றப்பட்டுள்ளன. இவற்றை விட மேலும் மூல நாடகாசிரியர்கள் இருந்துள்ளன. தமிழில் பிறமொழி நாடகங்களை மேடையேற்றியவர்களுள் குறிப்பிடத்தகுந்த ஒருவர் கே.பாலேந்திரா. எமது நாட்டுத் தமிழ் நாடகத்துறையில் ஒரு முக்கிய பிரகிருதியாக இவர் கருதப்படலானார்.

பல்கலைக்கழக நாடகத்துறை முன்னோடிகளாக வணக்கத்துக் குரிய ஃபிரான்சிஸ் கிங்ஸ்பரி, விபுலானந்த அடிகள் ஆகியோரின் பங்களிப்புப் பற்றியும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். மரபுவழி நாட்டுக்கூத்து பற்றிப் பேசும் பொழுது, பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனுக்கு உரிய இடத்தை அளிக்கிறார். இதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. நாட்டுக்கூத்துக்கு நவீன மெருகு அளிக்கும் இடைவிடா முயற்சியை மனங்கொள்ளவே வேண்டும்.

அபசரம், விழிப்பு, இரு துயரங்கள், கடுழியம், சங்காரம், போர்க்கோலம், விடிவை நோக்கி, காலம் சிவக்கிறது ஆகியன பல்கலைக்கழகங்களினால் தயாரிக்கப்பட்ட சிறந்த நாடகங்கள் என ஆசிரியர் சிவானந்தன் குறிப்பிடுகிறார். இந்தப் பட்டியலில் மேலும் சிலவற்றைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என நான் நினைக்கிறேன்.

காத்திரமான கவனிப்பைப் பெற்ற நாடகங்கள் அனைத்துமே சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கையையும், பிரச்சனைகளையும் தீட்டுவையாக இருந்தன. இது பல்கலைக்கழக நாடகங்களுக்கும், அதற்கு வெளியேயுள்ள நாடகங்களுக்கும் பொருந்தும். வெளிநாடகப் பொருள்களைத் தவிர்த்தல், உள்ளூர் நாடகப் பின்னணியில் கவனஞ் செலுத்துதல், சமூகப் பொருத்தமுடைமையான வற்றைத் தேர்ந்தெடுத்தல், இலங்கை தமிழ் மரபமைதிகளை ஆராய்ந்து விஸ்தரித்தல் போன்றவை மூலம் சிறிய அளவிலாகுதல், இடர்ப்பாடுகளைத் தாண்டி முன்னேற்றப் பாதையில் செல்லத் தமிழ் நாடகத்துறை முயன்று வருகிறது. 'சண்டே ஓப்சேர்வர்' பத்திரிகையில் எழுதும் பொழுது கசில் சிரிவர்த்தன இவ்வாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்.

“உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழ் நாடகங்கள் அடிப்படையான, மூலாதார மட்டத்தில் உடனிகழ்கால சமூகப் பிரச்சனைகள் பற்றியவையாக இருக்கின்றன. உருவத்தைப் பொறுத்தமட்டில், ஆங்காங்கே சில வேறுபாடுகளைத் தவிர்த்துப் பொதுவாக, யதார்த்த மரபைத் தழுவியும், இயற்பண்புவாதச் சூழல்களைக் கொண்டும், உரையாடல்கள் கொண்டவையுமாக இருக்கின்றன”.

தமிழ் நாடகங்கள் எடுத்துக் கொள்ளும் விஷயங்களிலும் தொனிப் பொருள்களிலும் சமூகத்தைப் புதிய பார்வையில் நோக்கும் தன்மையைப் பெறலாம். உடன்கிழ்காலத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தை ஆழமாக இந்நாடகங்கள் சித்திரிக்கின்றன என்று நான் கூறாமட்டேன். ஆயினும் அடிப்படையில், இலங்கை தமிழ்ச் சமுதாய வாழ்க்கையின் சில அம்சங்களை அவை நிச்சயமாகப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றன.

நாடகப் பார்வையாளர்களின் பெரும்பாலானவர்களைக் கவர்ந்த நாடகங்களின் பெயர்களை இங்கு தரலாம். இது பூரணமாக பட்டியல் என்று கூறுவதற்கில்லை.

தழுவல் நாடகங்கள்: நரிமாப்பிள்ளை, இபிகட்ட (தயானந்த குணவர்த்தன), மாமா (மாட்டின் விக்கிரமசிங்ஹு), கரடி, இரு துயரங்கள் (அன்டன் செகோவ்), கடலில் அக்கரை போவோர் (சிஞ்ஜ்), தி அட்டிங் மெஷின் (எல்மா ரைஸ்), சம்திங் டு ஹைட் (லெஸ்லி சேன்ட்ஸ்), டயல் எம் ஃபோர் மேடர் (நொட்), சலோமி, ஜியாகொண்டா ஸ்மைல், மேகலா (ஒஸ்கார் உவைல்ட்), பாவை இல்லம், பேய்கள் (ஜிப்ஸன்), த சேக்கிரட் ஃபிளேம் (சமர்ஸெட் மோம்), சவப்பெட்டி (சத்தோபத்யாய), நகரத்துக் கோமாளிகள் (கோர்க்கி), இற்றஹப்பின்ட் இன் இர்குட்ஸ், நியு உவோர்ஸ்ட் என்ட் தி ஏஜிட் டு (அலெக்ஸி அர்புஸோவ்), சக்கரம் பைண்டர், தி எக்ஸெப்ஷன் என்ட் த ரூல் (பிரெச்ட்), பாலைவீடு (லோர்கா).

மூல நாடகங்கள்: மதமாற்றம், விடிவை நோக்கி, வீடு யாருக்கு, கோடை, வாடகைக்கு வீடு, சுமதி, நெஞ்சில் நிறைந்தவை, சாணக்கியன், அலனுக்கு என்ன தூங்கிவிட்டான், சதுரங்கம், ஞானம், வேதாளம் சொன்ன கதை, கடுழியம், புதியதோர் வீடு, அபஸ்வரம், விழிப்பு, போராட்டம், சிறுக்கியும் பொறுக்கியும், சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா, காலங்கள் சாவதில்லை, தகுதி, அக்கினிப் பூக்கள், ஏணிப்படிகள், முறுவல், நம்பிக்கை, பிள்ளை பெற்ற ராசா, ஒரு நாயை வளர்த்தனர், களங்கம், காலம் சிவக்கிறது, கந்தன் கருணை, என்ன உலகமடா!, இதுவும் ஒரு நாடகம், அசட்டு மாப்பிள்ளை, அரிச்சந்திரா, தீர்க்க சுமங்கலி, இனி என்ன கல்யாணம், மழை, கிருஷ்ண லீலா, காணன், எல்லாளன் - கைமுனு, செவ்வானத்தில்

ஒரு, மனிதனும் மிருகமும், சிந்தனைகள், ஒரு சக்கரம் கழல்கிறது, நச்சுத்திரவாசி, பலி, பசி, அலைகள், ஊசியும் நூலும், பயணங்கள், நாற்காலிக்காரர், கவரொட்டிகள், கோடுகள், சலனங்கள், நடைமுறைகள், மறைந்த நிழல்கள், பொறுத்தது போதும், ஒரு மலர் கருகியது, வேட்டை, ஜானகி கல்யாணம், உன் கண்ணில் நீர் வழிந்தால், துரோணர், காதலே நீ வாழி, பக்த நந்தனார், துயரத்தின் கவடுகள், மதுரபாவம்.

மேற்கண்டவை நான் கொழும்பில் பார்த்தவை. நாடகத்திற்கும் மேடைக்கும் இயைவானதாக இவை பெரும்பாலும் இருந்தன.

ஆண்டின் (1982) இறுதியில் கூத்து மரபிலே ஏகலைவன் என்ற நாடகமும், நாடகவிழாவும் இடம் பெற்றன.

இந்தப் பகுதியிலே கூத்து அல்லது மரபுவழி நாடகங்கள் பற்றி ஆராயப்படவில்லை. இது விசேஷ ஆய்வுக்குரியது. நகர்ப்புறத்தாரும் கண்டு களிக்கத்தக்க விதத்தில் கர்ணன் போர், வாலி வதை போன்ற நாடகங்களை அளித்தமைக்காகப் பேராசிரியர் க.வித்தியானந்தனுக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும்.

தமிழ் நாடகத் தயாரிப்பாளர்கள், நெறியாளர்கள் மத்தியில் சானா (அமரர் சண்முகநாதன்), அமரர் ஸுஹேர் ஹமீட், என்.சுந்தரலிங்கம், அ.தாசீசியஸ், கே.பாலேந்திரா, குழந்தை சண்முகலிங்கம், இளைய பத்மநாதன், அந்தனி ஜீவா, ஜே.பி.ரொபர்ட், கே.எம்.வாசகர் போன்றோரின் பெயர்களைத் தட்டிக்கழித்து விடமுடியாது. தமிழ் நாடகத்துறை வளர்ச்சிக்கு இவர்கள் உண்மையிலேயே ஆர்வங்காட்டியுள்ளனர். நமது நாட்டுத் தமிழ்

நாடகங்களுக்கு விசேஷ பார்வையாளர்களை உருவாக்கித் தந்துள்ளனர்.

அக்காலத்தில், நடிகர் ஒன்றியமும் அவைக் காற்றுக் கலைக்கழகமும் நேர்த்தியான நாடகங்களைத் தந்துதவியுள்ளன. சில நெறியாளர்கள் நடிகர்களாகவும் சோபித்தனர். உதாரணமாக தாசீசியஸ், சுந்தரலிங்கம், பாலேந்திரா, வாசகர், அந்தனி ஜீவா, இளைய பத்மநாதன், கலைச்செல்வன், ஜவாஹிர் போன்றவர்கள் பயிற்றப்பட்ட நடிகர்களாகவும் விளங்குகின்றனர். நிர்மலா நித்தியானந்தன் (மொழிபெயர்ப்பு/நடிப்பு), ஆனந்தராணி பாலேந்திரா (நாட்டியம்/நடிப்பு) ஆகியோரும் விசேஷமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அனாவசியக் கட்டுப்பாடற்ற விதத்தில் தமிழ் நாடகத்துறை வளர்ச்சி பெறப் பெண்மைப் பங்களிப்பை அவர்கள் செய்துள்ளனர்.

இந்நாடகங்கள் எம்மாதிரியானவை என்பதைச் சாடைமாடையாகத் தெரிவிக்க அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக திறனாய்வுக் குறிப்புகள் எதுவுமின்றிச் சில நாடகங்களைத் தெரிவு செய்கிறேன்.

தோட்டி ஒருவனின் வீட்டிலே ஓர் இரவைக் கழித்த சாதிமான் ஒருவனின் கதை 'சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா'. உடனிகழ்கால யாழ்ப்பாணத்துச் சமுதாயத்திலே சாதிப் பிரச்சனை சம்பந்தமாகப் பழைய சமூக அமைப்பு சீரழிவதைக் காட்டுவது 'தகுதி'. பழைய சமூக அமைப்பு புதிய சமுதாயத்திற்கு விட்டுக் கொடுக்க வேண்டிய நிலை பற்றிக் 'காலம் சிவக்கிறது' குறிப்பிடுகிறது. பேய் பிசாசுகளில் நம்பிக்கை கொண்ட மூடத்தனத்தை 'நம்பிக்கை' என்பது நகையாடுகிறது. யாவரும் கூட்டாக இன்ப துன்பங்களைப் பகிர்ந்து

கொள்ளும் கூட்டு முயற்சியை வலியுறுத்தும் நாடகம் 'கூடி விளையாடு பாப்பா'. ஒருத்தி தானே வருவித்துக் கொண்ட சித்தகவாதீனமற்ற நிலைமை பற்றியது 'மழை'. வேலையில்லாப் பிரச்சனையை சமூகமாற்றம் மூலமே நீக்க முடியும் என்று 'விழிப்பு' கூறுகிறது.

'முறுவல்', 'கந்தன் கருணை', 'நாற்காலிக்காரர்' போன்ற பரிசோதனை நாடகங்களும் மேடையேறியுள்ளன. கவிதை நாடகங்களுக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்து வருகிறது.

முருகையனின் 'கடுழியம்', மகாகவியின் 'கோடை', 'புதியதோர் வீடு', அம்பியின் 'வேதாளம் சொன்ன கதை' ஆகியவை இத்தகைய கவிதை நாடகங்களிற் சிலவாகும்.

(Faint bleed-through text from the reverse side of the page, including the word 'இருந்து' and other illegible words.)

பார்வையாளர் பிரச்சனைகள்

இலங்கை தமிழ் அரங்கம் நாடகம் என்ற சொல்லத்தக்க விதத்தில் நாடக முயற்சிகள் கொழும்பு போன்ற இடங்களில் இப்பொழுது இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இந்த 1990 தசாப்த காலத்தில் இதுவரை எந்தவிதமான குறிப்பிடத்தக்க நாடகமும் மேடையேறவில்லை என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

கடந்த 5, 6 ஆண்டுகளாக நான் எந்தவிதமான தமிழ் நாடகத்தையும் பார்க்கவில்லை. எனவே தமிழ் நாடகக் கலைஞர்கள் இன்று எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகள் எவையென்று இனம் காண முடியாதிருக்கின்றது.

மேற்சொன்னவற்றை மனதிற்கொண்டு பார்வையாளர் பிரச்சனைகள் எவையென்று பார்ப்போம்.

பார்வையாளர் என்பவர் யார்?

நாடகத்தைப் பார்ப்பவர்கள் யாவருமே பார்வையாளர்கள்தாம்.

பார்வையாளர்கள் பலவகைப்படுவர்.

பாமர ரசிகர்கள்: இவர்கள் முழு நாடகத்தையும் நாடகமாக பார்க்காது சில சில கட்டங்களை மாத்திரம் ரசித்து அனுபவிப்பவர்கள். ஆட்டத்தைப் பார்க்காது ஆளை ஆளைப் பார்ப்பவர்கள் இவர்கள்தாம்.

நாடகம் என்றால் சினிமாதான் என்று கருதுபவர்கள். சினிமாப் பாணி நடப்பு, உத்திகள், கதைப் போக்கு போன்றவற்றை மேடையில் எதிர்ப்பார்ப்பவர்கள்.

பயிற்சி பெற்ற சக நாடகக் கலைஞர்கள் - ஏனைய கலைஞர்களின் பங்களிப்பைப் பார்ப்பவர்கள்.

குறிப்பிட்ட சில நாடகங்களை மாத்திரம் பார்ப்பவர்கள்
(அ) சமூக (ஆ) வரலாற்று (இ) துப்புறியும் (ஈ) சமய (உ) பிற.

நாட்டுக்கூத்து, நாட்டிய நாடகம், இசை நாடகம், மோடி நாடகம், மொழிபெயர்ப்பு நாடகம், வசன நாடகம் ஆகிய பிரிவுகளுக்குள் வரும் நாடகங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பார்ப்பவர்கள்.

இவ்வாறு பலவகைப்பட்ட பார்வையாளர்கள் அனைவருக்கும் பொதுப் பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. பிரத்தியேகப் பிரச்சனைகளும் இருக்கின்றன.

அவை என்ன?

பொதுப் பிரச்சனைகள்

முதலில் தமிழ் நாடகங்கள் மேடையேறுவதே குறைவு. அத்தி பூத்தாற் போல ஏதோ ஒரு நாடகம் அங்குமிங்குமாக மேடையேறுகிறது.

தமிழ் மேடை நாடகங்களை வசதியான சூழலில் இருந்து பார்ப்பதற்கான மண்டபங்கள் எதுவுமில்லை.

மேடை நாடகங்களை எழுதுபவர்கள் குறைவு.

நாடகத்துறையில் பயிற்சி பெற்றவர்கள் நடிப்புத் துறைக்கு வருவது அபூர்வம்.

நாடகத்துறை பற்றிய கட்டுரைகள், தகவல்கள், பத்திரிகை களிலும், ஏனைய தொடர்புச் சாதனங்களிலும் வெளிவருதல் குறைவு.

பிரத்தியேசப் பிரச்சனைகள்

நாடக விமர்சகன்/பத்தி எழுத்தாளன் என்ற முறையில் பார்வையாளனாக நான் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகள்.

1. தரமான நாடகங்கள் என்றால் என்ன என்று அறிந்து அவற்றைப் பார்த்தும் வைத்திருக்கும் எனக்கு தற்போதைய தமிழ் நாடகங்களின் தரம் எரிச்சலை மூட்டுகிறது. இலங்கையில் மேடையேற்றப்படும் சிங்கள, ஆங்கில மொழி நாடகங்களைப் பார்க்கிறேன். ஆங்கில மொழி மூலம் உலக நாடகங்களைப்

பார்க்கிறேன். படிக்கிறேன். இந்தப் பின்னணியில் தமிழ் நாடகங்கள் சோபை இழக்கின்றன.

2. எனவே தமிழ் நாடகமொன்றை பொறுமையாக இருந்து என்னால் பார்க்க முடிவதில்லை. இது எனது தனிப்பட்ட சொந்தப் பிரச்சனை.

3. பலதரப்பட்ட பல்வேறு விதமான நாடகங்களையும் நான் பார்க்க விரும்புகிறேன்.

நாடகம் பற்றிய கோட்பாட்டுப் பிரச்சனைகள், நடைமுறைப் பிரச்சனைகள் பொதுவான பிரச்சனைகளாகவிருந்த போதிலும் பார்வையாளன் என்ற முறையில் எனக்கு பிரத்தியேகமான பிரச்சனைகள் அல்ல.

இலங்கையில் தமிழ் நாடகத்துறையை மேலும் வளர்ப்பதற்கு நாம் ஆலோசனைகளைக் காண வேண்டும். என் சார்பாக சில ஆலோசனைகள்.

நாடகம் பற்றிய கருத்தரங்குகள் அடிக்கடி இடம் பெற வேண்டும்.

சகல நாடகக் கலைஞர்களுக்கும் கருத்தரங்கில் கலந்து கொள்ளும்படி அழைப்பு விடுக்கப்பட வேண்டும்.

நாடக செய்முறைப் பயிற்சிகள் அளிக்கப்பட வேண்டும்.

நாடகம் சம்பந்தமான நூல்கள், கட்டுரைகள் போன்றவற்றை கலைஞர்கள் படித்துப் பயன்பெற வசதி செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

- இந்து சமய, தமிழ் கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் நடத்தும் தமிழ் நாடகக் கருத்தரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரை

- 1991 ஜூன் 27, 28

என் மனங்கவர்ந்த சீல நாடகங்கள்

1965இல் கொழும்பு லயனல் வெண்ட் தியேட்டரில் ஓர் அருமையான ஆங்கில நாடகத்தை நான் பார்க்க நேர்ந்தது. 'இராமனும் சீதையும்' என்ற அந்த நாடகத்தை காமினி குணவர்த்தனா என்பவர் எழுதியிருந்தார். ஒரு நல்ல நாடகம் படிப்பதற்கு கவையளிப்பதுடன் நின்று விடாது, பார்த்துக் கேட்பதற்கும் நன்றாக இருக்க வேண்டும். 'இராமனும் சீதையும்' என்ற இந்த நாடகம் மேடையேற்றப்பட்ட பொழுது, உள்ளூர் விமர்சகர்கள் ('நாடகம்' என்றால் என்ன என்று விஷய ஞானமுடையவர்கள்) அந்நாடகத்தையும் அதில் சீதையாக நடித்த சிசில் கொத்தலாவலையின் நடிப்பையும் வியந்து பாராட்டினர்.

இந்த நாடகம் புத்தக வடிவில் வெளிவந்திருப்பதைச் சமீபத்தில் தான் அறிய நேர்ந்தது. இந்நாடகம் பழைய காவியத்தைத் தழுவி யது. ஆயினும் அது உடன் நிகழ்கால நோக்கில், பார்வையில் நின்று

எழுதப்பட்டிருக்கின்ற உளவியற்பண்பு இந்நாடகத்தில் விரவி நிற்கிறது. கவிதை லயமான, செழிப்பான ஆங்கில மொழியில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்நாடகத்திலும் புதிய உத்தி முறைகள் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. முக்காலமும் ஒரே நிலைக்களனில், ஒரே நேரத்தில் சரடாய் ஒடுகின்றன. இலங்கைப் பல்கலைக்கழக ஆங்கிலப் பேராசிரியராக விருந்த டாக்டர் ஈ.எப்.ஸி.லுடுவைக் அவர்கள் இந்நாடகத்துக்கு எழுதிய முன்னுரையில் காமினி குணவர்த்தனா தான் கூற வந்ததை வெற்றிகரமாகக் கூறியுள்ளார் என்று பாராட்டியிருக்கிறார்.

ஜனக மகாராஜனும், மகராணியும் தம் அருட்செல்வி சீதையின் ஜாதகத்தைக் கணித்து நிமித்தம் உரைக்கும்படி சோதிடரைக் கேட்கிறார்கள். சோதிடன், நடந்தது, நடக்கப் போவது, நடப்பது ஆகியவற்றை அவர்கள் கண்முன் நிறுத்திக் காட்டுகிறான். நாடக நிகழ்ச்சிகள் ஒழுங்கு முறையின்றி, முன்பின் நகர்கின்றன.

“நேற்று, இன்று, நாளை எல்லாம் எனக்கு இப்பொழுதானதே” என்று சோதிடன் கூறுகிறான். அப்பாத்திரம் மூலம் தத்துவார்த்தமான சில கருத்துக்களைச் சாவகாசமாக நாடகாசிரியர் தூவி விடுகிறார்.

சோதிடன் பேசும் வரிகளில் சில

“ஒளி, நிழல், நேரத்துடன் நான் செப்படிவித்தை காட்டுவேன். இன்னுமே கருவுற்றிருக்காத ஒரு தாயின் மகவு அணியப் போகும் ஆடையின் ஒவ்வொரு அசையையும், மடிப்பையும் நான் விவரித்துச் சொல்வேன். ஒளிக்கு அப்பாலுள்ள இருளைப் பார்ப்பதற்குப் போதிய ஒளி விளக்காக இராமன் இருப்பான். அவன் அமைதி தளர்ந்த

ஒரு வாலிபன். அவன் ஒரு வீரன். என்றுமே கண்டுபிடிக்க முடியாது, இழந்ததொன்றைத் தேடுவதில் உந்தப்படும் ஒரு வாலிபன் அவன்”.

‘கிருத்திகா’ என்ற புனைபெயரில் தமிழ் நாட்டுப் பெண் எழுத்தாளர் ஒருவர், புதுடில்லியிலிருந்து, ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் கட்டுரை, கதை, கவிதை, நாடகம், விமர்சனம் போன்றவற்றை எழுதி வருகிறார். அவரது எழுத்துகள் எனக்குப் பிடித்தவை.

‘கண்ணகி’ என்ற தலைப்பில் மூன்று காட்சிகளில் ஒரு நாடகத்தை அவர் எழுதியிருக்கிறார். ‘வேளிற்காதை’ என்ற முதற்காட்சியில், புகார் நகரத்து மாதவியின் வீட்டில் மாதவியும், வசந்தமாலையும் உரையாடுகிறார்கள். அங்கு கோவலனையும் அறிமுகப்படுத்துகிறார் ஆசிரியர். “கனாத்திறமுரைத்த காதை” என்ற இரண்டாவது காட்சியில், கண்ணகியின் வீட்டில், தேவந்தியும், கண்ணகியும் உரையாடுகிறார்கள்-. இதிலும் கோவலன் அறிமுகப் படுத்தப்படுகிறான். “வழக்குரைக்காதை” என்ற மூன்றாவது காட்சியில், பாண்டிய மன்னனின் பேட்டி காணும் அறையில் மன்னனிடமும், கோப்பெருந்தேவியிடமும் கண்ணகி வழக்குரையாடுவது இடம் பெறுகிறது.

கண்ணகி தன் கணவனை “ஆஸ்தியால்” அடிமை கொள்ள நினைத்தாள் என்ற பார்வையில், கிருத்திகா இந்நாடகத்தைத் தீட்டியுள்ளார். நவீன உளவியற் பண்பில் எழுதப்பட்டிருக்கும் இந்நாடகம் புதுவித வண்ணமாய் உருப்பெற்றிருக்கிறது. மாதவி மூலம் ஆசிரியை ‘கிருத்திகா’ பேசுவது என் மனத்திரையில் கோலங் காட்டுகிறது.

“காதல் தனித்தனிக் கண்களுக்கு வெவ்வேறு சாயை கொடுக்கும். சிற்றின்பம் ஆண்களுக்கு விறுவிறுப்பைத் தருகிறது. கிளர்ச்சியை உண்டாக்குகிறது. அதனால் அவர்களுக்கு வெறி உண்டாகியது. இது எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் கொழுந்து விட்டு எரிகிறதோ, அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இலாகவமாக மறையவுஞ் செய்யும். உணர்ச்சி மறைந்ததும், அந்த உணர்ச்சிக்கு மூலகாரணமாய் இருக்கும் காதலையும் அவர்கள் சீக்கிரமாக மறந்து விடுவார்கள். அப்படி மறக்காமல் இருக்க வேண்டுமானால், நாம் அவர்கள் மனதைத் தொடர்ச்சியாக அவ்வழியே ஈர்த்துச் செல்லப் பிரயாசைப்பட வேண்டும்”.

வசந்தமாலை சம்பிரதாயமாகவே மாதவிக்குப் பதிலிறுக்கிறாள்-

“காதலின் உண்மைத் தோற்றம், அதில் தொக்கி நிற்கும் தியாகம். காதலன் காதலிக்காகவும், காதலி காதலனுக்காகவும், மனதாரத் தன் எல்லாவற்றையும் செலுத்துவதே மாசற்ற காதல்.”

மாதவி வெளிப்படுத்துகிறாள்.

“நொய்மையான இந்த மனோபாவத்தில் உணர்ச்சி, காந்தம், நேசம் எல்லாம் சேர்ந்து குமுறும். புலன்களைத் தட்டி எழுப்பும் பல நுண்ணுணர்ச்சிகள் உதவுகின்றன. அவற்றைப் பகுத்துப் பார்ப்பது கடினம்.

கோவலனைப் போலுள்ளவர்களுக்குத் தம் சிந்தனைத் திரையில் படர்வதே காதல். அந்தக் கற்பனையை ஆதாரமாகக் கொண்டு அவர் மனதில் எழும் தேவதையை அவர் காதலி. அந்தப் பிரமை

மறையும் பொழுது காதலும் அழியும்..... கோவலனைப் போல் பாசத்தினால் கட்டுண்டு வளர்த்தவர்கள், தாய் அன்பின் தெய்வீக ஒளியை அறியமுடியாது."

இரண்டாவது காட்சியில் தேவந்தி கண்ணகியிடம் கேட்கிறாள்-

"கண்ணகி, காதலுக்குக் கூடக் கட்டுப்படாமல், மாதவியை விட்டுவரப் போகும் கோவலனை நீ எவ்விதமாக வழிப்படுத்துவாய்?"

கண்ணகி: "மனிதனுக்குக் காதல் வெறி அடங்கியதும், தன்னைப் பற்றிய நினைவு வரும். தன்னலமே பிறகு அவளை ஆளும். மாதவியின் பாலுள்ள மருட்சி மறைந்ததால் கோவலனுக்குத் தன் குலத்தின் பெயர், கீர்த்தி, மானம் என்பன நினைவுக்கு வரும். இழந்த சொத்தை மீட்க எண்ணுவார், என்னிடம் வருவார்."

மூன்றாவது காட்சியில் கோப்பெருந்தேவியிடம் "ஒரு பெண்ணின் ஆசை, ஆண் தனக்கு அடிமையாக வேண்டும் என்பதே. அந்த இச்சையை அன்பின் மூலமாகப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முடிந்தால், அவள் பாக்கியசாலி. என்னால் அது முடியவில்லை" என்கிறாள் கண்ணகி. கோப்பெருந்தேவி கண்ணகிக்கு உணர்த்துகிறாள்:

"கணவன் உன்னிடம் காதல் கொள்ளவில்லை என்ற ஆத்திரத்தினால் நீ அவனை அடிமை செய்து, அதன் மூலமாக அவனைப் பழிவாங்க எண்ணினாய். விதி உன்னை ஏமாற்றி விட்டது. அன்பு, பக்தி, நேசம் இவை இல்லாமல் வரும் புருஷனை அடிமை செய்து அடக்கி ஆளுவது பத்தினிகளுக்கு ஒழுங்கல்ல! அதைவிட ஊர்மிளை செய்தது போலக் கண்ணியமாக விலகியிருக்கலாம்.

அந்தச் செயல் பெண்ணின் ஆத்மாபிமானத்தை உயர்வாகக் காட்டுகிறது."

முடிவாக கண்ணகி ஒரு பத்தினி அல்லள் என்று 'கிருத்திகா' நிரூபிக்கிறார். என் மனத்திரையின் சலனம் ஓய்ந்தது.

- தினகரன் வாரமஞ்சரி: 22-06-1967.

பாதை தெரியுது பார் - திரைப்படம் !

இது இடதுசாரிக் கலைஞர்களின் கூட்டுழைப்பினால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு படம். இந்தப் படத்தின் திரைக்கதையையும், வசனத்தையும் ஆர்.கே.கண்ணன் எழுதியிருக்கிறார். இலக்கியம், சினிமா போன்ற கலைகளை மார்க்ஸ்யக் கண்ணோட்டத்தில் விமர்சிக்கும் தமிழ் நாட்டுப் பிரபல விமர்சகர்களும் அவரும் ஒருவர்.

இவர் எழுதிய "பாதை தெரியுது பார்" என்ற கதையில் புரட்சிகரமான புதிய கருத்துக்கள் எதுவும் இருப்பதாக எனக்குத் தோற்றவில்லை. ஏற்கனவே தமிழ்ப் படங்களில் வெளிவந்துள்ள முற்போக்குக் கருத்துக்கள் (தி.மு.க./மார்க்ஸ்ய/பிற) தான் இந்தப் படத்திலும் இருக்கின்றன.

கலப்பு மணம், தொழிற்சங்க மூலம் செயலாற்றுதல், அரிசி போன்ற உணவுப் பொருள்களை வியாபாரிகள் பதுக்கி வைத்துக்

கொள்ளை லாபம் அடித்தவை அம்பலப்படுத்தித் தண்டனை பெறச் செய்தல், வறியவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளும், சோக நாடகங்களும், மனிதப் பண்புள்ளவர்கள் எல்லா ஜாதியிலும் இருப்பது போல, அயோக்கியர்களும் எல்லா ஜாதியிலும் இருத்தல் என்பதைக் காட்டல், அன்பும் பாசமும் சமூகத் தளைகளை விடுவித்துக் கொண்டு உருவாகத்தான் செய்யும் என்பதை உணர்வித்தல், இவை போன்ற சமூகத்தில் உள்ள சாதாரண உண்மைகள் ஏற்கனவே தமிழ்ப்படங்களில் காட்டப்பட்டுள்ளன.

ஆனால் ஒன்று : இப்படம் தயாரிப்பிலிருந்து வெளியாகிப் பல வருடங்கள் ஆகின்றன என்பதையும், நாம் மனதில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அந்த விதத்தில் பார்த்தால் இந்தப் படத்தில் செயற்படுத்தப்பட்டுள்ள கூட்டு முயற்சியும் ஒத்துழைப்பும், ஆர்வமும் பாராட்டுக்குரியவையாகின்றன. படத்தில் நேர்மை இருக்கின்றது. ஆனால் 'சினிமா'வாக இப்படத்தைப் பற்றி அதிகம் சொல்வதற்கில்லை.

இந்தப் படத்தில் குறிப்பிடும்படியான அம்சங்கள் என்று பின்வருபவற்றை குறிப்பிடலாம்.

ஆர்.கே.கண்ணன் வசனங்கள் இப்படத்தில் பிரமாதமாக இருக்கின்றன என்று எந்தவிதத் தயக்கமுமின்றிக் கூறலாம். அவரது வசனங்கள் தருக்க ரீதியாக இருக்கின்றன. அவர் கையாண்டிருக்கும் சாதாரண, எளிய சொற்கள், பெரிய விஷயங்களை எல்லாம் சர்வ சாதாரணமாகவே உரையாடல் மூலம் கூற வைத்து விடுகிறார். வசனத்தை அழகாக எழுதிய ஆர்.கே.கண்ணன், திரைக்கதையைத் தான் ஒன்றிப்பாக அமைக்கவில்லை. வசனத்தில் யதார்த்தம்

இருக்கிறது. எடுத்துக் கொண்ட கதையின் உள்ளடக்கத்திலும் யதார்த்தமும், நேர்மையும் இருக்கிறது. ஆனால், கதைப் போக்கு இயற்கையாய் இல்லை. கதை நிகழ்ச்சிக் கோவை, வழக்கமாகத் தமிழ்ப் படங்களில் காணப்படும் முறையிலேயே இருக்கிறது.

இந்தப் படத்தில் குறிப்பிடத்தக்க மற்றுமொரு அம்சமாக பாடல்களையும், இசையையும் குறிப்பிடலாம்.

எம்.பி.ஸ்ரீநிவாசன் என்பவர் இப்படத்திற்கு இசையமைத்துள்ளார். 'மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்' என்று தொடங்கும் திருநாவுக்கரசு நாயனாரின் தேவாரத்தை இசையமைப்பாளர் எம்.பி.ஸ்ரீநிவாசனும், எஸ்.ஜானகியும் மிக நயமாகப் பாடியிருக்கிறார்கள். கேட்கும்படியாக இருக்கிறது. ஜெயகாந்தன் எழுதிய 'சின்னச் சின்ன மூக்குத்தியாம்' என்ற பாடலை செளந்தரராஜன் பாடியிருக்கிறார். காலஞ்சென்ற பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரத்தின் பாடல்களும் இப்படத்தில் இருக்கின்றன. பாடல்கள் இப்படத்தில் இனிமையாகவும், இலகு சங்கீதமாகவும் இருந்தாலும், அவை படத்துடன் ஒட்டுவதாக இல்லை. இந்தக் குறைபாடு தமிழ்ப் படங்கள் எல்லாவற்றிலுமே பொதுவாகக் காணப்படும் ஒன்று.

இந்தப் படத்தில் எஸ்.வி.சகஸ்ரநாமம், எஸ்.வி.சுப்பையா, முத்தையா ஆகிய பழைய குணசித்திர நடிகர்கள் நடித்திருக்கிறார்கள். இம்மூவரது அனாயசமான நடிப்பும் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. அளவாக நிதானமாக அவர்கள் நடித்திருக்கிறார்கள். இளம் நடிகர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுக்கு இப்படம் ஒரு பயிற்சி அரங்காகவே அமைந்திருக்கிறது. எல்.வி.ஜயலக்ஷ்மி இப்படத்திற்காக முதன்முறையாக நடித்தார். அவரது உடை, பாவனை எல்லாம்

பகட்டாகவே இருக்கின்றன. அவரது நடிப்பில் உயிர்ப்பு இல்லை. ஆனால் லாவண்யம் இருக்கிறது. அதில் உணர்ச்சியனுபவம் இல்லை. இவரது காதலனாகவும், இலட்சிய வாலிபனாகவும், தொழிற்சங்கத் தலைவனாகவும் வரும் கோபாலகிருஷ்ணன் தோற்றத்தில் பெண்மை சார்ந்த கவர்ச்சி கொண்டிருக்கிறார். அவரது நடிப்பில் நாடகத் தன்மையிருக்கிறது. பாலச்சந்திரன் விஜயலக்ஷ்மியின் தமையனாக வருகிறார். இவர்களை விட ஹாஸ்யமாகவும், காத்திரமாகவும் பேசும் தொழிலாளர் பாத்திரங்களாக நடிக்கும் இரு இளைஞர்களது (ஒருவர் ஜெயகாந்தனின் 'உன்னைப் போல் ஒருவனில்' நடிக்கும் பிரபாஹர்) நடிப்பும் இரசிக்கும்படியாக இருக்கிறது.

இந்தப் படத்தில் ஒளி, ஒளிப்பதிவுகள் தரமாக இல்லாததுடன், இப்படத்திலுள்ள படப்பிடிப்பு பாராட்டுமளவிற்கு இல்லை. ஏனென்றால் இப்படத்தை நெறிப்படுத்தியிருக்கும் நிமாய் கோஷ் ஒரு பிரபல காமரா நிபுணராவார். அவரது கண்காணிப்பில் உள்ள படப்பிடிப்பு கலைநயமாக இருக்கும் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், சுமாராகவே இருக்கிறது. காமிரா இயங்கவில்லை. 'ஸ்டில்' படப்பிடிப்பு.

இப்படத்தில் உள்ள டைரக்ஷனில் குறைகள் நிறைய உண்டு. நிமாய் கோஷ் கதையில் ஒன்றிப்பையோ ஒரு உணர்ச்சியனுபவத்தையோ, கட்டுக்கோப்பையோ கொண்டு வரத் தவறிவிட்டார். (இப்படிச் கூறுவதனால் எமது பத்தாம் பசலி திரைப்பட நெறியாளர்கள் சிறப்பானவர்கள் என்றில்லை. ஒரு விதத்தில் பார்த்தால் நிமாய் கோஷ் இவர்கள் எல்லோரையும் விடப் பல விதங்களில் சிறப்பாக ஏறி நிற்கிறார்.) சத்யஜித்ராயின் போக்கைத் தழுவ முனைந்து இடறிவிட்டிருக்கிறார்.

இன்னுமொன்று : யதார்த்தம், யதார்த்தம் என்று அடித்துக் கொள்ளும் முற்போக்குக் கலைஞர்கள் கூட பாமர ரசனைக்காக யதார்த்தத்தை கோட்டை விட்டு விடுவார்கள் என்ற உண்மையும் இப்படத்தில் தெரிய வருகிறது. இப்படத்தில் பாமர ரசனைகளுக்கான பொழுதுபோக்கான அம்சங்கள் இருந்தாலும் அவை அருவருப்பாயில்லை. ஆனால் நூறு நாட்களுக்கு மேல் ஓடும் பிற தமிழ்ப் படங்களில் உள்ள பொழுதுபோக்கு அம்சங்கள் (ஐயோ தலைவலி) ஆபாசம்.

ஜெயகாந்தனின் 'உன்னைப் போல் ஒருவன்' உருவான பாதை தெரியுது பார் சில விதங்களிலாவது அருட்டி வந்திருக்கும். பாதை தெரியுது பார் துணிவுகரமான அப்பியாசம்.

செய்தி: 11.07.1965

களிப்பூட்டல் அருவருக்கத்தக்க ஒன்றல்ல

எந்தவொரு எழுத்தாளனுக்கும், கலைஞனுக்கும் ஒரு தத்துவத் தளம் இருத்தல் அவசியம். அது எதுவாயுமிருக்கலாம். அந்தத் தத்துவத் தளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவன் தனது கலை இலக்கியக் கொள்கையை வகுத்துக் கொள்கிறான். அவனையறியாமலே இந்தப் பின்னணியின் போக்கில் அவன் உலக நோக்கு அமைகிறது. உலகை அவன் பொருள் கொண்டு விளங்கும் விதம் அவன் தரிசன நோக்கில் அமைகிறது.

இலங்கையில் உள்ள பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் மனிதனை அல்லது மனுஷியை அடிப்படையாகக் கொண்டே எழுதுகிறார்கள். சிலர் அப்படியே நடைமுறை வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கிறார்கள். இவர்களில் பெரும்பாலானோர் பத்திரிகைச் செய்திப் பாங்கில் எழுதுகிறார்கள். இதனை Naturalism இயற்பண்புவாதம் என்பார்கள். வேறு சிலர் அவ்வாழ்க்கையில் முன்னேற்றம் காண மாற்றம் தேவை என்பதை அடித்துக் கூறுகிறார்கள். இவர்கள் Realism யதார்த்த வாதம் என்ற பண்பைப் பிரதிபலிப்பவர்கள். வெறும் நடப்புகளுக்கு அப்பால் ஒரு பின்னணி காரண காரியத் தொடர்பு - இருப்பதைக்

கூறுபவர்கள் பெரும்பாலும் முற்போக்கு எண்ணங் கொண்டவர்கள். 'முற்போக்கு' என்ற பதம் கால தேவையை ஒட்டி வசதிக்காக எடுத்தாளப்பட்ட ஒரு பண்பு நலன் தாங்கிய பதம். நல்ல எழுத்தாளர்கள், சமூக நீதியை விரும்புவவர்கள் தமது சொந்த நலனுக்காக மாத்திரம் விரும்பத்தகாத பழைய எச்ச சொச்சங்களை அழுங்குப் பிடியாகக் கொண்ட Reactionaries எதிர்வினை காட்டுபவர்கள் தான் 'முற்போக்காளர்' அல்லர். இன்னும் சில எழுத்தாளர் தாம் விரும்பும் மாற்றத்தையும் சொல்லாமற் சொல்லிக் களிப்பூட்டலுடன் கலைநயத்தையும் கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களுடைய படைப்புத்தான் எப்பொழுதுமே படிக்க இன்பந் தருவன.

கலை இலக்கியங்களை நாம் அணுகுவதற்கான முதற்காரணம் அவற்றினின்று நாம் இன்பம் துய்ப்பதற்காகவே, அதாவது களிப்பூட்டல் என்ற பண்பு இக்கலை, இலக்கியங்களில் விரவி நிற்கும் களிப்பூட்டல் என்பது ஏளனமான பண்பு அல்ல. நேரத்தை வீணடிப்பதற்காக கண்ணேரங்களில் நின்று தப்பியோடுவதற்காக பொழுதைப் பயனுள்ள முறையில் கழிக்க முடியாதவற்றைக் குறிக்கும். பொழுதுபோக்கு அம்சங்களினின்றும் வேறுபட்டது களிப்பூட்டல். எனவே பொழுது போக்கல் என்பது இழிவாக்கிய சொல் என்றால், களிப்பூட்டல் ஆக்க பூர்வமான சொல்.

உலகின் தலைசிறந்த கலை இலக்கியப் படைப்புகள் எல்லாம், களிப்பூட்டல் அம்சங்களையும் உள்ளடக்கியவை. ஆயினும் களிப்பூட்டலுடன் அவை நமது அறிவையும், அனுபவத்தையும் விசாலமாக்குகின்றன. அறநெறிகளோ, அரசியற்கருத்துக்களோ, சமுதாயச் சித்தரிப்புக்களோ, உளவியற் பண்புகளோ எதனையும் யாவற்றையும் சொல்லாமற் சொல்லி எம்மை பரவசப்படுத்துகின்றன.

நல்ல கலை இலக்கியங்களில் இவை துருத்திக் கொண்டு நிற்பதில்லை. அதாவது வெளிப்படையாக இந்தப் பண்புகள் அதிகம் தென்படுவதில்லை. நவிலவும், நவிலவும், அனுபவிக்கவும், அனுபவிக்கவும், புதுப்புதுப் பரிமாணங்களை எமக்கு அளித்து எம்மை வியப்பிலும், ஆனந்தத்திலும் ஆழ்த்துகின்றன. இவற்றைப் படித்து அல்லது பார்த்து அனுபவித்த பின்னரும் நீண்ட நேரத்துக்கு எம்மை ஆட்கொண்டு எம்மைச் சிந்திக்க வைக்கின்றன. செயல் மாற்றத்தைத் தூண்டுவன. இதனாலேயே உயர்ந்த மட்டத்திலுள்ள கலை இலக்கியங்கள் எம்மைத் திரும்பத் திரும்பச் சுவையளித்துத் திரும்பிப்படுத்துகின்றன.

அகநானூறிலிருந்து ஒரு தன்னுணர்ச்சிப் பாடல், புறநானூற்றிலிருந்து வீர உணர்வைப் பரிமாற்றஞ் செய்யும் ஒரு பாடல், திருக்குறளிலிருந்து ஒரு கவித்துவமான அறநெறிச் செய்தி, சிலப்பதிகாரத்திலிருந்து நாடகத் தன்மையை ஏற்படுத்தும் ஒரு காட்சி, நாயன்மாரின் படிமங்கள், கம்பராமயணத்திலிருந்து மனிதம் வெளிப்படும் ஒரு பாடற்காட்சி, திருப்புகழிலிருந்து ஓசையின்பத்துடன் கூடிய பக்திச் செய்தி, பாரதியின் மனிதநேயக் கவிதைகள் மற்றும் புதிய இலக்கியங்களில் சில போன்றவை எல்லாம், களிப்பூட்டல் என்ற பண்பைக் கொண்ட மனித மன உள அறிவு விரிவாக்கலுக்கு உதவும் ஒப்பற்ற கலைப் படைப்புக்கள் என நாம் இன்றும் போற்றுகின்றோம்.

எனவே களிப்பூட்டல் என்பது அருவருக்கத்தக்க ஒன்றல்ல. நல்ல கலை நமக்குக் களிப்பூட்டி உன்னத நிலைக்கு நம்முணர்வுகளை யும், சுவையையும் உயர்த்த உதவுகின்றது.

இளங்கோவின் கவித்துவத்திலுள்ள பாவனா சக்தி

பைந்தமிழ்ச் சோலையிலே பலவித வண்ண மலர்கள் பரிமளிக்கும் காட்சியைக் காணலாம். அவை ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு மணங்களைத் தருகின்றன. எந்த நாட்டிலக்கியத்திலும் காப்பிய நூல்கள் தாம் தலைசிறந்த இலக்கியப் படைப்புகள் எனக் கொள்ளப்படுகின்றன. கம்பராமாயணமும் திருக்குறளும் தமிழகம் தந்த உலகவிலக்கியங்கள் எனக் கருதப்படுகின்றன. திருக்குறளை இலக்கிய நூலெனக் கருதாமல் அறிவு நூலென்று போற்றுவதே மேல். கம்பராமாயணம் பெருமைப்படக்கூடிய நூல்தான். கம்பன் எமக்குத் தந்த இன்பம் 'கொள்ளை'யானதுதான். ஆனால் கதை தமிழகத்திற்கு சொந்தமில்லையே என்ற குறை நமக்கு. ஆகையால் காப்பியங்கள் என்ற சொல்லிற்கு சாலவும் பொருந்திய விதத்தில் படைக்கப்பட்ட சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சிந்தாமணி, குண்டலகேசி, வளையாபதி ஆகிய நூல்களைத் தாம் நாம் இலக்கிய நூலெனக் கருதலாம். இதனால் மற்றைய நூல்களை நாம் போற்றிப் புகழ வேண்டியதில்லை என்று விளங்க வேண்டாம். ஐம்பெருங்

காப்பியங்கள் பைந்தமிழ்த் தடாகத்தில் பங்கயம் போல் பரிமளிப்பவை; தமிழ் நூல்களுள் சிறந்தவை என்று சொல்லவே வந்தேன்.

கொள்கை விளக்க கதை

சிலப்பதிகாரம் அறிஞர்கள் கற்பதற்குரிய பேரிலக்கியம். சில காவியங்கள் குறிப்பிட்ட சில கொள்கைகளைக் கதைகளால் விளக்குவதற்குத் தோன்றியனவாகவும் உள்ளன. இது

“அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங் கூற்றாவது உம்
உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டும் என்பது உம்
சூழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாகச்
சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்”

என்று வருதலால் நன்கு அறியப்படும்.

இளங்கோ

சிலப்பதிகாரத்தை இயற்றியவர் இளங்கோவடிகள் என்ற சேரர் குலத்திளவரசன். இவர் நெடுஞ்சேரலாதனின் இளைய புதல்வன் என்றும், சேரன் செங்குட்டுவனின் தம்பி என்றும், அவர் நிமித்தகன் ஒருவனின் சொற்கள் பொய்ப்படும் வண்ணம் துறவு பூண்டார் என்றும் நாம் காண பரம்பரையாகக் கேட்ட ‘உண்மைகள்’. ஆனால் கற்றறிந்த வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் சேரன் செங்குட்டுவனுக்கு இளங்கோ என்றொரு தம்பி இருக்கவில்லை என்று ஆதாரங்களுடன் வாதாடுகின்றார். இது ஆராய்ச்சியாளர் காண வேண்டிய முடிவு.

சரித்திர நூல்

இக்காப்பியத்தில் உள்ள தலைவி கண்ணகியாகும். இவளின் சிலம்பு இக்கதையில் முக்கிய இடம் வகிப்பதால் இது சிலப்பதிகாரம் என அழைக்கப்படலாயிற்று. இந்நூலில் முப்பது அதிகாரங்கள் உள. புகார், வஞ்சி, மதுரையென முக்காண்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. புகார் பத்து அதிகாரங்களையுடையது. மதுரையில் பதின்மூன்று அதிகாரங்கள் உள. வஞ்சி ஏழு அதிகாரங்களினால் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சிலப்பதிகாரத்தை ஓர் சரித்திர நூலாகக் கருதினால் தவறாகாது. பண்டைய தமிழ் நாகரிகத்தையும் அரசியலையும் பண்புடன் விளக்குவது சிலப்பதிகாரம். வாழ்வின் பிரதிபலிப்புத்தான் இலக்கியம். அதற்கு எடுத்துக்காட்டு சிலப்பதிகாரம்.

பண்பு

'கற்றோரைக் கற்றோரே காமுறுவர்' என்ற கூற்றிற்கிணங்க சிலம்பை கற்றறிந்தவர் எல்லோரும் போற்றிப் புகழ்கின்றனர். பாரதியாருக்கு நெஞ்சை அள்ளுகின்றது சிலப்பதிகாரம். ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் தலைசிறந்தது இளங்கோவடிகள் அளித்த சிலம்பின் அதிகாரம். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நால்வகை உறுதிப் பொருள்களையும் உடையது இக்காப்பியம். புலவரின் குறிக்கோள் அரச நீதியைத் தெள்ளெனக் காட்டுவதேயாகும். ஆக்கியோன் அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவராதலால் அரச நீதியில் கவனம் செலுத்தியிருக்கிறார். ஒருகால் செய்த வினை மறுகால் வருமாகையாலும், வினை விதித்தவர் வினை அறுப்பாராகையாலும், அவர்களுக்கு நீதியைப் புகட்டவும் இளங்கோ இந்நூலை இயற்றினார் என்றும் கூறலாம். பத்தினிக் கடவுள் வழிபாடு தமிழ்நாட்டிலும், பிறநாடுகளிலும் ஏற்பட்டபொழுது அதனை விளக்குவதற்கு எழுந்த

சரித்திரமாகவும் இதை நாம் கருதலாம். வைதீக சமயம், பௌத்த சமயம், அருக சமயம் என்ற மூன்றும் ஒருங்கொத்துப் போற்றுகின்றன என்றால் சிலப்பதிகாரத்தின் பண்பு எத்தகையது!

இசையும் நாட்டியமும்

இசை பற்றியும், நாட்டியம் பற்றியும் பல விடயங்கள் சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சரித்திரப் பொருள்கள் பற்றியும் இங்கு குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 'இதன் கலைச் சிறப்பும், கவிதைச் சிறப்பும், பிற இலக்கியச் சுவைகளும் வியக்கற்பாலன'. தமிழ்நாட்டின் அன்றைய சமுதாய நிலை விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பரத்தையராகிய கணிகையர் பற்றி உருசிகரமான பாடல்கள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பாவனா சக்தி நிரம்பிய கவித்துவம்

கவியினிடத்தில் கருத்துக்கள் கரைபுரண்டு ஓடும். அவன் சட்ட வரம்புடன் இலக்கியம் இயற்றினால் அது சுவையாக இருக்கும் என்று கூறமுடியாது. அவன் வரம்புக்கு மீறி சில புறம்பான நயங்களைக் கொண்டு வரவே செய்வான். இளங்கோவடிகள் ஒரு இயற்கைக் கவிஞர், தமிழறிஞர், தத்துவ நிபுணர், ஓர் துறவி. கவித்துவத்துக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதாகிய பாவனா சக்தி நிரம்ப வாய்ந்தவர். ஆதலால் இவர் காவியம் பாவனா சக்தி நிரம்பிய கவித்துவத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டது. 'தமிழகத்தில் அரும்பி மலர்ந்த இக்கதையை (கண்ணகியின் வரலாறு) இளங்கோவடிகள் தமது அரிய கவித்துவ சக்தியால் அழகிய ஒரு காவியமாக இயற்றினார்'.

- சுதந்திரன்: 25.08.1957

த்த
யள

ள்
ள்
ம்,
ா'.
க்
ள்

ன்
ம்
ன
ரு
ரி.
ரா
தி
ய.
ய)
ரு

இந்நூலாசிரியரின் இதர நூல்கள் !

